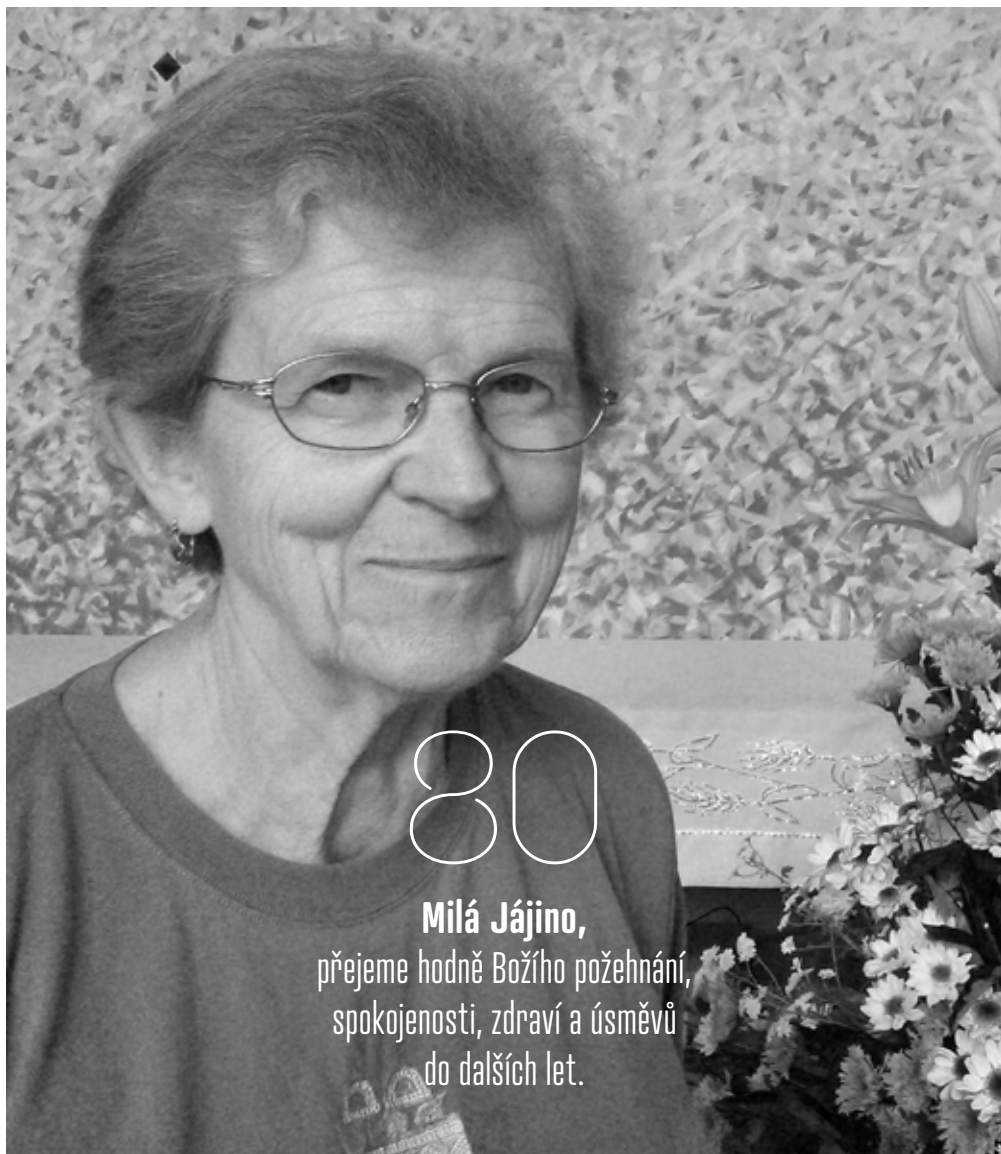

Kobylístek

Kurz Zacheus	3
Pouť Izrael	10
Smyčkový sextet v září	17
Léto ve Vrtuli	18
Zpráva o stavu farnosti V.	14
Rozhovor s J. Prekopovou	27
Kobyliský farník u papeže	23

80

Milá Jájino,
přejeme hodně Božího požehnání,
spokojenosti, zdraví a úsměvů
do dalších let.

Milí bratři a sestry, čtenáři Kobylístku,

závěr školního či pastoračního roku je v našem Salesiánském centru charakterizován pozvolným zakončováním různých pravidelných setkávání a aktivit a jejich zpětnou reflexí.

Ve farnosti tak proběhlo první středu v měsíci poslední setkání katechetek a katechetů se zhodnocením jednotlivých škol, kde vyučujeme, i hodin, které jsou v našich prostorách s vyhlídkou na nový začátek v září s novým rozdělením katechizujících. Služba katechetů je náročná i záslužná. Ze srdce jim děkuji.

Stejně tak proběhlo poslední setkání pastorační rady farnosti. V radostech i bolestech, ale s nadějí, že se to podaří, se rodil pastorační plán nad úžasnou, ale i náročnou konstitucí druhého vatikánského koncilu o církvi v současném světě s příznačným názvem *Radost a naděje*. Bude zaměřen na manželství a rodinu i v souvislosti s připravovanou biskupskou synodou letos v říjnu. Papež František jí věnuje velkou pozornost ve středních katechezích. Už jich měl dvacet. Jsou k přečtení v časopise Světlo nebo na radio-vaticana.cz. Druhou částí tohoto plánu bude kurz Zacheus o žití křesťanství v sociálním a společenském rozměru života v zaměstnání, kultuře, politice, hospodářství, ekonomice, službě nemocným, trpícím, opuštěným, lidem na okraji společnosti.

Poslední také bylo setkání akolytů, kteří slouží při podávání svatého přijímání při bohoslužbě nebo donášení eucharistie nemocným. Poslední setkání měli i nově pokřtění, kteří chtějí jinou formou pokračovat v setkávání nad rozjímáním Božího slova, které se jich tak silně dotýkalo během závěru přípravy na křest i v období mystagogie po křtu.

A tak se setkali i ti, co mají za sebou první rok přípravy. A těšíme se na nové zájemce. A co říci závěrem všem? Vytáhnou jednu otázku papeže Františka z jeho katechezí. Umíte odpočívat? Odpočnete si tělesně, duševně i duchovně? Bratři a sestry, toto přeji a vyprošuji vám všem, od nejmladších po nejstarší do následujících prázdnin i dovolených. A také sobě!

Všem vám ze srdce žehná
P. Josef Brtník, váš farář.

Kurz Zacheus

Pastorační rok *Radost a naděje* vycházející z pastorační konstituce o církvi v současném světě začne v září 2015. Především, že bude mít dvě hlavní témata - manželství a rodina s podněty z papežových katechezí v Kobylístku, se středními přednáškami a sobotními semináři na toto téma a sociální nauka církve do praktického žití křesťanství v každodenním životě, která bude obsáhle osvětlována v náročném kurzu Zacheus. Ten vám níže stručně představujeme. Zájemci o tento kurz se mohou přihlásit o podrobnější popis u Tomáše Redlicha na farním e-mailu.

Kurz Zacheus se zrodil v prostředí Komunity Emmanuel ve Francii, v současné době organizován rovněž v anglicky hovořících zemích a v Holandsku. Jeho cílem je proměna člověka prostřednictvím sociální nauky církve, která vychází z evangelia, z pasivního křesťana v učedníka Kristova, odpovědného za svět kolem sebe, z křesťana obsluhovaného v křesťana sloužícího.

Kurz se skládá z osmi přednášek v měsíčním rytmu. Posluchač pak dostane materiál pro práci na doma. Jeho úkolem je měsíc se zabývat předneseným tématem, přičemž se v polovině měsíce má sejit s ostatními účastníky ve skupině (nejlépe ve skupině asi osmi lidí; z přednáškových skupiny lze tedy vytvořit i více skupinek) a výsledky práce konfrontovat. Práce spočívá v jednoduchých denních úkolech a modlitbách, které jsou dány úkolovými listy a kterých je během měsíce asi patnáct (po posluchači vyžadují během těchto patnácti dní vždy asi třicet minut času).

Témata přednášek:

1) Aktéři stvoření (Stvořitel stvořil člověka ke svému obrazu, tedy jako tvůrce. Člověk má tedy svou práci rozvíjet stvoření a pokračovat v něm.)

2) Ve službě obecnému dobru (Člověk se podílí na stvoření tehdy, pokud je jeho činnost ve službě obecnému dobru; obecné dobro je základní kategorie sociální nauky církve.)

3) Spravedlivé nakládání s majetkem (Podílí-li se člověk na stvoření ve službě obecnému dobru, vytváří majetek. Je nezbytný, je nám svěřen: jak s ním nakládat a jak při jeho používání žít správně?)

4) Přednostní volba pro chudé (Ve společnosti vždy budou chudí. V čem je nezbytná pomoc chudým a slabým, aby se činnost ve stvoření realizovala plným způsobem?)

5) Uplatňování autority (Je-li činnost člověka podílením se na stvoření ve službě obecnému dobru, vždy bude zapotřebí, aby zodpovědně uplatňoval autoritu a zároveň byl autority poslušen.)

6) Subsidiarita a participace (Dva základní principy spravedlivého uspořádání společnosti. Každý křesťan je za společnost kolem sebe zodpovědný a je povinen ji budovat.)

7) Jednota a svoboda (Každá společnost, má-li být spravedlivá a funkční při usilování o společné dobro, musí usilovat o vytváření jednoty v různosti, za současného zachování svobody všech členů.)

8) Umění křesťanského života (Závěrečná shrnující přednáška. Jejím předmětem je rozvinutí Ježíšových slov „Já jsem cesta, pravda a život“ a výklad epizody o Ježíšově setkání se Zacheem, který je symbolem tohoto kurzu.)

Přednášky jsou ve dvou blocích, na podzim a na jaře a začnou ve druhé polovině září. Nejedná se o kurz o sociální nauce církve, nýbrž o kurz proměny člověka v odpovědného křesťana dnešní doby, následujícího Krista. Je nezbytné, chceme-li naši církev a společnost proměňovat, abychom se proměňovali především sami.

P. Ladislav Heryán a P. Josef Brtník

Výuka náboženství 2015/2016

ve školách a v našich prostorách bude probíhat obdobně jako v letošním školním roce, můžete se podívat na farní web do rubriky Život farnosti. K přesunu dojde u dne výuky předškoláků, a to z pondělí na úterý, čas zůstává stejný. Na ZŠ Na Šutce dojde možná k úpravě časů, ale počítat můžete opět se středou. Výuka dětí staršího školního věku 6. – 9. třídy ve farnosti bude rozdělena na dvě skupiny. Aktuální rozvrh bude k dispozici během září na webových stránkách farnosti a v Kobylístku. Děkujeme všem, kdo se na výuce podílíte, a také rodičům, kteří o ni mají pro své děti zájem.

Tomáš Redlich

Čtvrteční adorace

Pravidelné čtvrteční adorace od 19.00 do 19.30 budou i o prázdninách. Noční adorace mezi 19.30 a 24.00 (první čtvrtky v měsíci) během prázdnin nebudou, začnou až 3. září.

P. Josef Brtník

První dětská bohoslužba v září

Milé děti a rodiče, během velkých prázdnin dětské bohoslužby nebudou. Ovšem už nyní vás zveme na 1. dětskou bohoslužbu po prázdninách. Uskuteční se ve středu 2. září v 17.00. Bohoslužba bude spojená s tradičním žehnáním aktovek. Zároveň zveme všechny děti setkat se po prázdninách ve svátosti smíření s Pánem Ježíšem. Možnost přistoupit ke svátosti smíření a vstoupit do nového školního roku s čistým srdcem bude ve středu 2. září v 16.00. Začneme krátkým společným úvodem. Také hledáme nové hudebníky, hudebnice, zpěváky a zpěvačky z řad vás rodičů, či mládeže pro střední dětské bohoslužby. Zájemci, nebojte se přihlásit.

Lucka Ortiz

První ministrantská schůzka po prázdninách se uskuteční ve středu 9. září. Sraz všech ministrantů je před recepcí salesiánského centra v 15.45. Zveme mezi nás i nové kluky, co by rádi začali ministrovat. Požadavkem je nejlépe 2. třída, kdy kluci dokážou již psát a číst.

P. Ladislav Bandouch

Letošní Noc kostelů

přinesla organizátorům více radosti než obvykle, nejen díky vyššímu počtu návštěvníků, ale všichni jsme vnímali větší zájem ze strany hledajících. Zároveň jsme si novým způsobem prožili, jak moc nás služba v rámci Noci kostelů baví – snad to na nás bylo i vidět. Odpolední program nabízející hru v kostele a výrobu voňavých svíček oslovil tentokrát děti i dospělé. Po bohoslužbě měla premiéru komentovaná prohlídka, během níž došlo i na promítání historických fotek s výborným komentářem Martina Hobzy, zaznělo Boží slovo i pár slov o paškálu, od kterého se na závěr zapalovaly svíčky. V mezích mezi prohlídkami hrála v kostele hudba a hostům jsme se věnovali individuálně. Velmi dobrá atmosféra byla i v sakristii, kde se ochutnávalo mešní víno, a ve farním sále, kde byla možnost se občerstvit a popovídat si. O krásný vrchol Noci kostelů se postaral Jožka závěrečným slovem a také skupina Kairos, která působivě namixovala básně Daniela Rause, Boží slovo a chvály.

Výlet rodin do Klánovického lesa

Ve sobotu 30. 5. přes nepřízeň počasí jsme se sešli s několika rodinami, s Jožkou Kopecským a Laďou Bandouchem u Salesiánského střediska a společně se vydali na výlet do Klánovického lesa. Ti malí, vyzbrojeni pláštěnkami, všichni dobrou náladou, a odhodláním prožít den společně, jsme vykročili z nádraží do lesa nasáklého nočním deštěm. První zastávka byla u rybníků, kde nastalo krmení dětí a ryb. Úspěchem bylo, že žádná dítě nesklouzlo do rybníka a žádná ryba se neobrátila břichem nahoru. Další příjemné zastavení bylo na společnou hru, přičemž díky Laďovi nepřišli zkrátka ani dospělí. Cesta pokračovala kolem stádečka daňků a oveček, kteří se nám ochotně předvedli, abychom si je mohli prohlédnout ze všech stran. Kousek od cesty Jožka objevil místečko s obrázkem P. Marie a sv. Zdislavy, která

měla právě svátek. Společně jsme pozdravili naši nebeskou maminku Marii a sv. Zdislavě svěřily rodiny naší farnosti. Na cestě k nádraží využily ještě děti zbývající čas ke hře a dospělí k popovídání. K večeru jsme se vraceli s pěknými zážitky ze společenství, z přírody, nadýchaní čerstvého vzduchu a spokojení, že jsme se nenechali odradit dopoledními přeháňkami. Nezaznamenali jsme ani žádné ztráty, ani kočárek s Nikim neuvízl v bahně. Všech účastníků bylo asi 33, z toho 14 dětí. Ale do vlaku i do lesa by se jich vešlo ještě více. Proto vy, kteří jste zaváhali, nenechte si ujít podzimní výlet, který se plánuje po dráždě. Za pěkně připravený výlet děkujeme také Jožkovi K.

Jana Tauchmanová

Dny víry

byly dílem velké Boží milosti, do kterého jsme se zapojili jako misionáři s malými nebo žádnými zkušenostmi. Zpočátku se objevily i pochybnosti, zda evangelizaci děláme správně. Moc nám pomohla Zeď nářků a nadějí, díky níž jsme mohli kolemjdoucí oslovit. Navíc naše Zeď promlouvala ještě několik dní po skončení misí. Byli jsme rádi, že jsme mohli navázat kontakt se sousedy, s pejskaři, s lidmi míjející náš kostel každý den i s návštěvníky Salesiánského centra. Vydařil se také diskuzní večer ve stylu Kurzů Alfa a hra v kostele, kterou pro děti z oratoře připravila salesiánka Zdena. Jeden mladý Ind vyhledal záměrně naše centrum, protože zná salesiány z Indie díky působení P. Jana Meda. Těhotná osmnáctiletá Týnka, která chodívala dříve do oratoře, byla šťastná, že si mohla v noční hodinu zazpívat v našem kostele, protože neměla kde zkoušet na casting na Superstar. Neplánované noční prohlídky kostela po 22. hodině byly stejně jako všechna setkání během týdne důkazem, že Pán měl vydatně vše ve své režii. Mimo chodem nesetkali jsme se s jedinou negativní reakcí. Samozřejmě řada lidí odmítla naše pozvání, ale nezáleží na počtu těch, kteří projevíli nebo neprojevíli zájem. Smutnou událostí byla čtvrtetní sebevražda na stanici metra a nepříjemnosti se objevily až v pátek

večer právě v době, kdy jsme u Zdi mohli několika lidem přímo svědčit o Bohu.

Jsem ráda, že všichni, kdo se do Dnů víry zapojili, byli službou obohaceni. Uplatnit se mohl každý - i ten, kdo měl blok oslovovat cizí lidi, byl užitečný při podávání čaje, a mohl se například pomodlit za ženu, která na tom byla psychicky špatně.

Dny víry byly zajímavou zkušeností. Mohly by se stát pěknou tradicí stejně jako Noc kostelů. Zároveň je možné, že Dny víry inspirují aktivity, které nebudou vázány jen na naši farnost a denominaci. Pokud jste prožili v souvislosti se Dny víry něco zajímavého, či máte podněty a nápady, které by se daly použít, prosím napište mi (lubu78@hotmail.com).

Moc děkujeme za podporu misijních dnů v podobě svíček, svíček, potravin, biblických citátů, příspěvků na Nové zákony a finančních darů. Dárky od srdce k srdci udělali radost. Velké díky za všechny modlitby.

Z podnětů celého týmu sepsala Lucka Ortiz

Dny víry: beseda o víně s Jožkou

Dne 4. 6. po večerní bohoslužbě nás a především lidi, které jsme chtěli evangelizovat, pozval náš farář Jožka Brtník na besedu o víně. Ten den se slavilo Boží tělo, tudíž i v kostele jsme již ochutnali víno. Neboť se přijímalo pod obojí. Jožka nás pozval do místnosti Jeruzalém a otevřel první druh vína. Upřímně jsem byl sám překvapen, jak se ve víně vyzná. A postupně jsme ochutnávali růžové víno, po té bílé suché víno Ryzling rýnský, který teda byl přesně šálek mého čaje, neb zbožňuji trpké suché víno. Nezasvěcené poučil jak chutnat víno. Že se ochutnává vším. Okem, vůní, čichem a v neposlední řadě musíme prohlédnout i krásnou barvu vína. Pak pronesl i něco málo o pěstování a sběru hroznů. Poté přišla řada i na vyznavače sladších a polosladkých vín. Ochutnali jsme Rulandské šedé, které chutná především zastáncům sladších vín. A opět po krátké debatě o víně jsme konečně přišli i k ochutnávce červeného Modrého Portugala, který chutnal nejvíce jediné dámě, co nás navštívila. Jožka nás poučil o tom, že v Čechách a na Moravě je výborné prostředí pro pěstování bílých odrůd vín, avšak s červenými odrůdami je to horší, protože tu není k tomu to správné podnebí. Po posledním loku vína jsme se rozloučili a čekali na další krásný Den víry.

Vašek Janda

Poděkování spolupracovníkům Kobylistku

Redakce Kobylistku moc děkuje všem, kteří se autorsky, zpravodajsky, umělecky či technicky podíleli na spolupráci při vydávání našeho farního listu. Jožkovi Brtníkovi moc děkujeme za seriál textů o Církvi, za úvodní slova a informační články, Karlu Slámovi patří díky za ohlédnutí se za dějinami skautů

v Kobylicích. Díky Evě Kuchařové i Anežce Radinové, že nás informovaly o seniorských akcích; a též Evě Klimánkové za pravidelné pozvánky Mamkám sobě, Markétě Růžičkové za informace o Večerech chval, Lucii Ortiz za články k Noci kostelů a Dnům víry. Veliké poděkování si zaslouží Kamila Schusterová a Olga Lisáková za rozhovory, které patří k nejčtenějším textům našeho listu. Evě Špačkové, Blance Malcové, Markétě Hanákové, Václavu Jiráčkovi děkujeme za perfektní zpravodajství ze SaSM i dění v Salesiánském divadle. Za zprávy o farní charitě děkujeme Zuzce Řehákové, za výtečné zpravodajství o mládeži a útercích Verče Kašparové. Kazimíru Večerkovi jsme vděční za výsledky průzkumu farnosti a pravidelné procvičování znalostí v katolické zbrojnici, Alžbětě Malcové, Radce Fedačkové, Haně Václavové a Terezii Pecharové děkujeme za přípravu rubriky pro děti. Moc děkujeme i Ladovi Bandouchovi za zprávy o činnosti ministrantů; Martinu Hobzovi za informace o Salesiánském centru a komunitě SDB a Jaroslavu Vracovskému o činnosti SADBY. Velmi děkujeme i všem jednorázovým přispěvatelům - moc si vaší ochoty zaslat nám zprávu, úvahu či svědectví vážíme.

Mimořádný dík patří Vojtovi Muchovi a Petrovi Kuchařovi za skvělé snímky i nádherné fotoreportáže. A samozřejmě i Marii Muchové, Janu Vlasatému, Vítovi Kostečkovi, Tomášovi Polívkovi za to, že Kobylistku dávají přívětivou grafickou podobu a připravují jej do tisku. Panu Bohumilu Mimrovi děkujeme za gramatickou korektnost textů, Libuši Šumavské a Perle Kuchtové za přepisování rukopisů, Frantovi Reichelovi za redakční práci i zápisy z PRF a děkujeme i všem čtenářům Kobylistku, zejména za jejich shovívavost vůči našim nedostatkům a chybám. Ještě jednou díky nám všem za spolupráci a těšíme se, že ji od září opět obnovíme.

Tomáš Redlich, šéfredaktor Kobylistku

Poděkování farníkům

Drazí farníci, rád bych v prázdninovém čísle Kobylístku chtěl srdečně poděkovat vám všem, kdo se podílíte podle svých možností a obdarování na chodu a životě naší farnosti. Jedná se o nepřeborné množství služeb, aktivit, pomoci a spolupráce, které vytvářejí živé prostředí církve, ve kterém se společně setkáváme mezi sebou navzájem a můžeme prožívat a oslavovat Pánovu přítomnost mezi námi a zvát do jeho blízkosti i ostatní.

Děkuji paní kostelnici Jájině a týmu žen, které pravidelně uklízejí náš kostel, i všem dalším, kdo pomáhají. Děkuji Jardovi Podvalovi, Mirkovi Novákovi a Tondovi Páralovi za pravidelnou údržbu a opravy, všem společenstvím, která se podílejí na organizaci farního agapé, zvláště Evě Kuchařové, Anežce Radinové, těm taktéž za programy pro seniory, Maruše Muchové za Práštky. Zuzce Řehákové děkuji za práci farní charity, Josefu Olšákovi, Zdeňku Chrástilovi i dalším z týmu knihovníků i Dominice Kuchařové a všem organizátorům farního plesu.

Děkuji Marii Štarmanové a všem maminkám ze skupinek hnutí Modliteb matek, Evě Klimánkové a jejím pomocnicím za organizaci aktivit pro maminky. Děkuji manželům Kuchařovým a Kateřině Cvekové za pomoc s katechumeny, dále také Tomáši Redlichovi a týmu katechetek, P. Laďovi Bandouchovi a P. Josefovi Kopeckému, sestře Janě Taučmanové, Hance Tomiczkové i dalším za přípravu dětských bohoslužeb, taktéž hudebníkům a všem ministrantům, zvláště vedoucím P. Laďovi, P. Járovi Vracovskému, Tomáši Kašparovi, Lukáši Gregorovi a také Vojtovi Matysovi. Díky patří též Zbyňkovi Müllerovi a všem varhaníkům, Václavu Tůmovi, Prokopu Remešovi a hudebním skupinám, Markétě Růžičkové, mládeži i všem, kdo se podílíte na vedení Večerů chval, lektorům, Cyrilu Radinovi a týmu akolytů i vám, kdo přináší-

te eucharistii nemocným. Moc děkuji také všem, kdo se pravidelně účastníte modliteb růžence a čtvrtetních adorací, i všem spolubratrům salesiánům za pomoc ve farnosti. Poděkování chci vyjádřit též Michaelu Kochovi, Veronice Kašparové a celému týmu za vedení úterkových setkání mládeže i společných akcí, Filipovi Vodrážkovi a týmům Alfy pro mládež i dospělé, Lucii Ortiz a jejím spolupracovníkům za organizaci Noci kostelů a Dnů víry. P. Kopeckému, P. Sklenářovi, jejich spolupracovníkům a jáhnu Jaroslavu Schrötterovi děkuji za přípravu biřmovanců. Jaroslavovi též za Hovory o bibli a jáhnu Josefovi Fiřtovi za Hovory nad katechismem.

Velké díky patří také všem vedoucím a členům malých společenství, týmu Kobylístku, Jeníkovu Kabelkovi a týmu kolem farního webu. Děkuji rovněž všem členům pastorační a ekonomické rady farnosti i pastoračním asistentům Heleně Křenkové a Tomáši Redlichovi za práci s dětmi, mládeží, dospělými i s farní administrativou.

Přeji vám krásný a Bohem požehnaný letní čas prázdnin a dovolených.

P. Josef Brtník

Střípky z kurzů Alfa pro dospělé

Milí farníci, rádi bychom se s vámi rozdělili o několik zkušeností, které nám sdělili dospělí účastníci kurzů Alfa, praktického úvodu do křesťanství. Nejvíce se líbily diskuze ve skupinkách, které následují vždy po přednášce na dané téma. Hosté pozitivně hodnotili i společné večere, zvláště možnost příjemného seznámení se mezi sebou při dobrém jídle a vlnivé atmosféře. I společný víkend s přednáškami o Duchu svatém byl pro mnohé velmi důležitou událostí. Udělalo nám velikou radost, se někteří po absolvování kurzu rozhodli nastoupit cestu hlubšího poznávání křesťanství a vztahu

s Bohem nebo projevíli zájem o pokračování v setkávání nad Písmem v menších skupinkách („kurz Beta“) a postupně se tak zapojují do života farnosti.

Zde je několik reakcí účastníků:

Proč jste se rozhodl(a) kurzu zúčastnit?

Získat kontakt s věřícími lidmi, jsem na cestě k Bohu, duchovní vědomosti, abych se naučil mluvit s nevěřícími, prohloubit víru, kvůli modlitbě, zvědavost - jak budou probíhat témata, chtěla jsem hledající kamarádku přivést k víře.

Jak byste popsal(a) svůj současný stav (co se týče křesťanské víry)?

Začínající, věřím a snažím se jít do hloubky, mám na sobě co zlepšovat, chci víc žít podle Pána, ale stále bojuji s minulostí, nejsem spokojená se stavem mé současné víry, potřebuji si doplnit vzdělání a prohloubit zkušenosti s Bohem, myslím, že jsem ve víře trochu postoupila o malý krok dál.

Myslíte, že Vám kurz pomohl najít/prohloubit vaši víru?

Pomohl mi zjistit, že mě Bůh má nadevšechno rád a že se s jeho pomocí mohu uzdravit.

Přineslo Vám absolvování kurzu nějaký užitek? Jaký?

Poznala jsem jiné křesťany, milé lidi, nové přátele, uvědomil jsem si hodně věcí ohledně víry, možnost vnímat hledání a ukotvování ve víře u sebe i jiných, cítila jsem se blíž Boží přítomnosti, nejvíce mi pomohl v modlitbě.

Co se Vám na kurzu líbilo nejvíce?

Přednášky, diskuse, společenství, uvolnění, že nic nemusím, víkend v Jířetíně, zjištění, že Duch svatý pracuje i dnes, několik pěkných okamžiků ve skupince, kdy nevšední názor či myšlenka druhého rozzářila, otevřela oči, prohladila po duši.

Srdečně zveme již nyní zájemce o poznávání křesťanství, víry a vztahu s Ježíšem Kristem, ale také ty, kdo hledají společenství nebo jsou v naší farnosti „noví“, na večerní podzimní kurz Alfa v Kobylisích. Znáte-li někoho takového, jste spolu s ním zváni, můžete mu říci a doprovodit jej na úvodní večer. Pro dospělé se koná u sv. Terezičky ve čtvrtek 24. 9. v 19.00 ve farním sále. Pozvánky, přihlášky, program i podrobnější informace najdete v kostele i na farních webových stránkách. Můžete pozvat své blízké, známé a přijít se podívat mezi nás. Více se dozvíte na kontaktech níže, kde jsou také informace o Alvě pro mládež. Moc prosíme o vaši modlitbu za všechny pozvané a příchod. Děkuje vám. Za tým Alfy pro dospělé

Tomáš Redlich
<http://terezicka.cz/kurzy-alfa/>
farnost.kobylisy@sdb.cz
283 029 141, 777 053 394

Loučení s P. Zdeňkem Jančaříkem a P. Evženem Rakovským 14. 6. 2015

Zveme na poutní zájezd

Cestovní kancelář PALOMINO, se kterou jsme již uskutečnili několik poutních zájezdů, nám opět pro letošní rok nabízí pouť do Izraele a na Sinaj od 11. do 19. 10. 2015. Zapisovat se můžete v sakristii do konce září.

IZRAEL

Duchovní doprovod P. Josef Brtník

Program:

- 1. den** - letiště Praha-Ruzyně, odbavení ve večerních hodinách
- 2. den** - přilet do **Tel Avivu** v ranních hodinách, krátká zastávka v **Cesareji** - impozantní římský akvadukt, **Haifa** - Hora Karmel, Stella Maris - karmelitánský klášter, Bahai - působivá svatyně se zahrady, **Akko** - křížácká pevnost, večere, nocleh
- 3. den** - **hora Tabor** - bazilika Proměnění Páně, **Kána Galilejská** - možnost obnovení manželských slibů, **Nazaret** - bazilika Zvěstování, kostel sv. Josefa, večere, nocleh
- 4. den** - návštěva okolí Genezaretského jezera, **Yardenit** - obnova křtu, **Tabgha, Kafarnaum, hora Blahoslavenství, Primát sv. Petra**, oběd v restauraci /ryba sv. Petra/, odpoledne plavba po Genezaretském jezeře, večere, nocleh
- 5. den** - celodenní prohlídka **Betléma** - bazilika Narození, Mléčná jeskyně, Pole pastýřů, večere a nocleh
- 6. den** - návštěva **Betanie** - hrob Lazara, **Jericho** - nejstarší město světa, koupání v Mrtvém moři, údolí **Wadi Qelt**, večere a nocleh
- 7. den** - odjezd do **Jeruzaléma**, návštěva Olivové hory, Dominus flevit, Getsemanská zahrada, Zeď nářků, návštěva městečka **Ein Karem** - kostel Narození sv. Jana Křtitele, kostel Navštívení Panny Marie, večere a nocleh
- 8. den** - odjezd do **Jeruzaléma**, Staré město Jeruzalém, Chránová hora, Křížová cesta, bazilika Božího hrobu, hora Sion, hrob krále Davida, Večeřadlo, bazilika Zesnutí Panny Marie, večere, nocleh
- 9. den** - odjezd na letiště, návrat do Prahy v dopoledních hodinách

Termín: 11. 10. - 19. 10. 2015

Cena: 18.900,- Kč

Cena zahrnuje: letenku Praha-Tel Aviv-Praha, letištní taxi, 2x ubytování v Nazaretu, 5x ubytování v Betléme ve 2-3 lůžkových pokojích včetně polopenze, dopravu po Izraeli klimatizovaným autobusem, kompletní pojištění, služby průvodce, zákonné pojištění CK č. 159/1999 Sb.

Cena nezahrnuje: 100 USD /vstupy, hromadné poplatky a obslužné/

P. Josef Brtník

Prožívání církve – o důstojnosti a apoštolátu laiků

„Stále za Vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatil ve všem, v každém slovu i poznání... On vám bude oporou až do konce...“ (1 Kor. 1,4 n)

Z KONCILNÍCH TEXTŮ

Posvátný sněm, když pojednal o hierarchických úřadech, věnuje pozornost stavu věřících křesťanů, kteří se nazývají laiky. Slovem laik se zde označují všichni věřící křesťané mimo stavu duchovenského a stavu řeholního. **Vlastní a zvláštní vlastnost laiků je jejich světský ráz. Žijí ve světě.**

Tam je volá Bůh k tomu, aby plnili sobě vlastní úkoly v duchu evangelia a jako kvas přispívali k posvěcení světa jaksi z nitra a tak především příkladem svého života, vírou, nadějí a láskou hlásali Krista druhým lidem. (LG 31)

Apoštolát laiků je účast na vlastním spásným posláním církve. Křtem a biřmováním sám Pán pověřuje všechny k tomuto apoštolátu. Laici jsou však povoláni zvláště k tomu, aby učinili církev přítomnou a činnou na těch místech a za těch okolností, kde se může stát solí země jenom jejich prostřednictvím. (LG 33) **Všechny jejich skutky, modlitby a apoštolátní činnost, manželský a rodinný život, každodenní práce, odpočinek duševní i tělesný, jsou-li konány v Duchu, ba i těžkosti života, jsou-li snášeny trpělivě, stávají se duchovními obětmi Bohu milými skrze Ježíše Krista (LG 34). Svou odbornou znalostí ve světských oborech a svou činností, která byla vnitřně povýšena Kristovou milostí, ať vydatně přispívají k tomu, aby stvořené hodnoty, byly lidskou prací, technikou a kulturou rozvíjeny podle řádu Stvořitelova a ve světle jeho vtěleného Slova k prospěchu lidí bez výjimky. (LG 36)**

MEDITACE

Podstata laika nespočívá v tom, co jej (zdánlivě negativně) odlišuje od služebníka církve a řeholníka, ale v důstojnosti

jeho příslušnosti k Božímu lidu. Laik není křesťan nižší důstojnosti. Laik je křesťanem v plnosti, na základě svého křtu a biřmování. V důstojnosti neexistuje žádný rozdíl mezi různými částmi (údy) jediného těla, jen v úkolech a funkcích (rolích). Nejhlubší zdůvodnění stejné důstojnosti všech věřících v Krista, ať už jsou v církvi pověřeni k oficiální službě nebo ne, spočívá v tom, že se sám Kristus učinil bratrem všech. Oba zvláštní stavy nemají nic navíc ohledně osobní důstojnosti, ale jde jen o zvláště kvalifikovanou službu celku, jediné důstojnosti, povolání a poslání všech křesťanů.

Plánem věčného Otce je spása všech lidí a celého světa. V plnosti času přišel do tohoto světa Boží Syn, aby uskutečnil Otcevo rozhodnutí spasit svět. Apoštolát laiků je hluboce identický s živým a křesťanství vyznačujícím životem... **I každému laikovi Ježíš Kristus uděluje podíl na svém kněžském poslání, aby vykonávali duchovní bohoslužbu k oslavě Boha a ke spáse všech lidí. Apoštolát nespočívá tolik v tom, že se dělají jiné věci, než je v lidském životě běžné, ale že se běžné věci dělají jinak: že se konají v Duchu, v duchu evangelia, v Duchu Ježíše Krista, v duchu jeho lásky.** Když laik bez mnohého povyku prostě utváří svůj každodenní život v duchu Ježíše Krista a jeho lásky, nedostane se tím sice do novin, koná však přesto ve vlastním smyslu křesťanský apoštolát, který nezůstane bez účinku. Každý jednotlivý křesťan takto může přispět ve smyslu apoštolátu velmi mnohým k proměně a posvěcení světa, když prostě svůj celý, i profánní svět zahrne do své víry a utváří jej ze svého křesťanského přesvědčení.

Křesťanský život, posvěcující a proměňující svět zevnitř, je současně navenek a pro druhé prorockým znamením „aby

síla evangelia zářila v každodenním životě, rodinném i společenském. Ke svědectví života patří i svědectví slova. Pokud laik v rozmanitých situacích, do nichž ho život vede, vysloví, co pro něho znamená víra v Krista a co ho v životě nese a drží, jsou i toto prorocká semínka, z nichž mnohá – tak jako u Ježíše – padnou na kamenitou a trnitou půdu, jiná však padnou na dobrou půdu a přinesou mnohonásobné plody.

Zvláštní pole pro prorockou stránku laického apoštolátu nabízí manželský a rodinný život. Tam mají manželé své vlastní povolání v tom, že jsou sobě navzájem i dětem svědky křesťanské víry a lásky. Takto se v rodině odehrává velmi základní předávání křesťanské víry a rodina sama se stává církví v domě. Křesťanské rodiny podávají tak před světem nesmírně cenné svědectví Kristu, když se celým životem drží evangelia. Pro laický apoštolát se koncilu jeví život v manželství a rodině jako „velmi cenný životní stav, který je posvěcen zvláštní svátostí“ (LG35) Proto je také v textu tak zdůrazňován.

Kdo vidí pokračování Kristova Královského poslání v církvi jednostranně jen ve vedoucích funkcích, ten asi pro účast laika na Královském poslání nenachází mnoho prostoru. S Královským posláním

je však podstatně spojen i motiv pastýřský, a tím motiv péče o lidi a svět. A zde se otevírá pro laický apoštolát obrovské pole možností.

Má své místo ve vnitřním prostoru církve, např. v práci s dětmi, mládeží, péči o staré, v setkávání s nemocnými a postiženými, jakož i ve vnějším prostoru, např. v politice, v průmyslu a hospodářství, ve vědě a technice, vzdělávání a kultuře a v sociálním prostředí. Kdekoli Křesťané ve všech oblastech svého působení a se všemi svými vlastnostmi a schopnostmi jednájí v Ježíšově duchu a vedou svět vpřed, výrazně a také účinně se účastní a podílejí na Kristově Královském poslání.

K ZAMYŠLENÍ

- » Jsem si – jako laik, jako služebník církve, jako člen řádu – dostatečně vědom, že společná důstojnost spočívá v tom, že jsem členem Božího lidu; že zvláštní církevní služby a vyvolení mají vždy služební charakter v rámci tohoto společného povolání a že nesmí jít o mou vlastní čest, slávu či prospěch?
- » Jsem si dostatečně vědom své spoluodpovědnosti v církvi? Konám křesťanský apoštolát? Je mé myšlení a mluvení o církvi určováno pravdou a láskou?

MODLITBA

Bože, ty jsi světu daroval evangelium,
aby jej proniklo jako kvas.
Buď nablízku všem křesťanům, které jsi povolal,
aby vedli život uprostřed světa.
Dej jim pravého křesťanského Ducha,
aby spolupracovali na budování tvého království
správným plněním svých světských úkolů.
O to prosíme skrze Krista, našeho Pána.
Amen

*Podle E. Keller, Velké tajemství církve – meditace k Lumen gentium,
zpracoval P. Josef Brtník*

Středisko Radost

Setkání old skautek a skautů 88. střediska RADOST při oslavě 90 let našeho duchovního vůdce Jendy Vývody

naše mládí u táboráku

Možná pár slov o středisku skauta 88. Radost u Salesiánů v Kobyliších. Dílo Štěpána kardinála Trochty žije. Po jeho založení v roce 1949 byl první tábor u Kondrace pod Velkým Blaníkem. V roce 1940 trval tamtéž, ale pouze týden a pak byl německou brannou mocí ukončen. Po válce v roce 1945 1. tábor prožili skauti v Křivoklátských lesích. Druhý byl u Litoměřic. V roce 1947 byli vybráni skauti muzikanti 88. střediska Radost na mezinárodní skautské Jamboree do Francie. V roce 1948 opět tábor v oblasti, které šéfoval již biskup Štěpán Trochta u Litoměřic. V dalším roce jej komunisté odsoudili a zavřeli a následovalo i rozpuštění skauta se zabavením jeho majetku. Další svobody a vzestupu se Skaut a naše středisko 88. Radost dočkalo v trojletí 1968 - 1970. Vždy se kolem Salesiánů v Kobyliších našlo dost odvážných a obětavých lidí, kteří pomohli osvědčeným vůdcům Pepovi Pešatovi, Jirkovi Petrusovi „Kudlance“ Evě Nachmüllnerové, Jájine

Croattiniové a Stáně Kahounové s vedením a pořádáním táborů až pro 80 dětí. Po roce 1970 opět vše zničeno obdobným způsobem jako za války. Po roce 1990 opět první svobodný a společný tábor děvčat 101. dívčího a 88. chlapeckého oddílu na zahradě u domu maminky Pepíka Pešaty v Louznici v Jizerských horách. Pokud počítám dobře, tak letos budou naši roveři a skauti stavět za Telčí náš již 36. letní skautský tábor! Po letech budou dvě tábořiště - dívčí a chlapecké, na dohled od sebe. Společně a přece sami. Táboráky a některé hry a výlety budou společné. Skautský tábor je pro děvčata v dnešní době jedinou možností, kde jsou bez mužského elementu. A jak sami říkají - užijeme si to. Ale nesmí to trvat dlouho! Tak všem dobrou pohodu, počasí, veselou a dělnou mysl a Boží požehnání přeje již starý olýsalý skaut.

Karel Sláma

Jak jsme na tom aneb zpráva o dotazníkové akci V.

Myslел jsem si, že pokračování zprávy o dotazníkové akci pro Kobylístek bude až po prázdninách, a ejhle – pryč to stihneme ještě před nimi. No tak dobře! Slíbil jsem otevřít Pandořinu skříňku toho, co se nám některým nelíbí, co je sporným a co přináší nejednu třecí plochu. A tak slyšte – vždyť přece „není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu“! Ale zároveň – každý „šproch“ se nemusí považovat za objektivní konstatování pravdy (viz některá odlišná zjištění, která byla již uvedena v předchozích částech tohoto seriálu)!

Někteří farníci se domnívají, že náš kostel v některých okamžicích před, při a po nedělních bohoslužbách, jakož i při tzv. dětských či mládežnických mších nepůsobí „duchovním dojmem“, že se „vytrácí účta“ k posvátnosti bohoslužebného prostoru, a to i v bezprostřední blízkosti (nejednou otevřeného) svatostánku. Stěžují si na hluk až vřavu, na hlasitá „diskusní fóra“ v prostorách kostela (pro některé má kostel spíše význam společenské události než prostředek duchovního rozvoje či setkání s Kristem), na povídání dospělých třeba i nad modlícími se, na nemožnost „spochynout v tichu“ a soustředění. Tyto hlasy jsou spojovány i s nespokojeností nad neukázněností dětí a mládeže, je vytýkáno zejména rodičům, že si svých dětí málo všimají, že připouští „chování jako na hřišti“, ničení vybavení kostela, a nejsou schopni adekvátně zasáhnout a své děti zvládnout, prostě nevedou mladou generaci k soustředění na mši, nejdou jim dobrým příkladem a dokonce jsou někdy součástí rušivého jednání dětí. Takto soudící respondenti vyjadřují postřeh, že se někteří rodiče domnívají, že stačí své děti do kostela jen „přivléct“ a následně není třeba dbát o je-

jich (dle věku odpovídající) soustředěnou pozornost („to tak kdyby dělaly ve škole!“), tedy o zaměření na průběh bohoslužby. Je kritizováno, že dospělí dovolují dětem vzít do kostela hlučné hračky, které buď svou podstatou či následnými nezadržitelnými pády na zem zvyšují úroveň vřavy a že je naopak více nesměřují k aktivitám, které jsou „služitelné“ s děním v kostele.

Proti této skupině „umravňovačů“ stojí skupina „děkovačů“, kteří se vyjadřují v tom smyslu, že je úžasné, že do našeho kostela mohou chodit bez pocitu viny, že mají mluvíci a hemžící se děti, že je farníci vlídně a chápavě přijímají (až na některé zarpuštělé „škarohlídy“) a vědí, že je třeba občas dítěti zacpat pusou nějakým tím piškotem či neposednost tlumit „pochodováním“, že je kněží exemplárně nevykazují za dveře, a že dovedou dobře kázat (často pro zoufalé rodiče) i v tomto prostředí. Hluk tak tito respondenti považují za určitou daň za mnohé benefity, které tento přístup – dle jejich názoru – přináší a které se v budoucnu projeví v trvalém zájmu takto nedisciplinovaně odchovaných dětí o Boží věci. Také někteří (nejen starší) lidé naznačují, že je jim milé, když s nimi člověk sdílející stejnou kostelní lavici prohodí několik milých vět a že to tak není jen neosobní „pozdravení pokoje“ někde uprostřed mše, ale i projevení určité pravé křesťanské sounáležitosti ve smyslu „radování se s radujícími a plácaní s plačícími“.

Dalším evergreenem naší farnosti je „chrámová“ hudba. Farníci se tohoto tématu často emotivně dotýkají a jejich názory bývají nejednou v příkrém protikladu či velkém spektru mínění, a to od pocitu „chtělo by to pořádné varhany“ až po chválu skvělých rytmických dopro-

vodů bohoslužeb. A tak ochutnávka názorů: „žalmy by byly lepší v původní verzi“, „není dobré sólové zpívání žalmů“, „bylo by lepší, kdyby bylo méně sol, abych se mohla zapojit do zpěvu“, „zpíváme stále stejné písně“, „měl by se víc podporovat hudební sbor“, „někdy je nekvalitní zpěv a hudební doprovod během mší“, „málokdo zpívá“, „absence pořádných varhan při varhanních mších“, „písně jsou občas náročné ke zpívání“, „málo se zpívají známé písně – např. K nebesům dnes zalet písni...“, „vadí mi písně neznámé, vysoko laděné, nezpívateľné, nemelodické – zvláště když varhaník hraje jak o závod či špatně frázuje“, „některé písně jsou tabu (v adventu chybí rorátní písně, během května, října – ale i jindy – chybí Mariánské písně při Májových, jako za varhanice pí. Remešové)“

No – a rytmické mše, tak třeba názory: „málo rytmických mší (zejména o salesiánských svátcích)“, „mnohdy nevhodná liturgická hudba a to i po textové stránce“, „ocenila bych, kdyby během mše v neděli v devět byly vždy liturgické zpěvy stejné“, „špatné ozvučení rytmických skupin“, „styl hudby je vhodný tak na nějaký country bál či diskotéku či k táboráku, ale naprosto nevhodný na bohoslužbu“, „i zajímavé písně prováděny v nepokrytém tanečním rytmu, což na bohoslužbě působí velmi rušivě“, „je to moc hlučné, mnohdy falešné, moc dlouhé písně se zbytečnými refrény“, „po přijímání má být ticho, či tichá meditativní hudba – zde špatně“, „rytmické mše sem sice patří, ale nemá to být koncert na stadiónu ani diskotéka“, „k rytmickým mším a la koncert, se nedá připojit zpěvem“, „některé scholy na deváté jsou zoufalé a exhibicionistické, nedovolu-

jí se zapojit do zpěvu, což ve mně vyvolává vztek“.

Další okruh připomínek s rozdílným akcentem se vztahuje k „životnímu prostředí“ a možnostem „zařazení“ lidí do farnosti. Obecně se soudí, že je v našem kostele (a kolem něho) hodně lidí a malý prostor pro ně, což se zejména projevuje o nedělich a svátcích. Některí respondenti to vnímají tak, že jsme „natěsnáni“, jiní zase litují, že se pro značné množství lidí nemáme šanci osobně poznat, že je farnost z důvodu velikosti nepřehledná. Některí soudí, že se tak do života farnosti těžko zapojují lidé „z venku“, že šanci mají pouze noví s asertivním přístupem, že existují potíže seznámit se s farníky i s chodem farnosti, a že je to zejména těžké pro nové lidi bez dětí, kteří nevědí jak proniknout mezi „domácí elitu“, postrádají „návod“ jak se zapojit do „víru života“ farnosti. Jiní však proti tomu míní, že se farnost stává „průchoďákem“ a to zejména pro „upřednostňování“ příchozích. Zazněl i názor, zda bychom neměli při tomto „přelidnění“ organizovat „podpůrné návštěvy“ kostelů v okolí a poskytovat jim nejen větší naplněnost chrámů, ale také své hudební kapacity...

Další blok připomínek pak směřuje k tomu, co vyplývá ze značné koncentrace lidí při bohoslužbách – názory na špatný vzduch bez účinného větrání („je tu na omdlení“) soupeří s námitkami, že je v kostele při sychravém počasí chladno, či že je tam („zdraví škodlivý“) průvan. Některí pak upozorňují na takovou „přizemnost“ jakou je postřeh, že počet toalet a jejich stav je pro tolik lidí nedostatečný. Za pozornost zřejmě stojí doporučení, aby byl prostor kostela rozšířen zavedením reproduktorů na schody na kůr a do dalších prostor při-

lehlých k prostoru vnitřního chrámu, čímž by se umožnilo vyslechnout např. kázání v relativní pohodě menší koncentrace lidí. Dále je uváděna celá řada připomínek ke způsobu slavení liturgie a způsobu vedení obřadů a poskytování svátostí. Někteří farníci by uvítali prohloubení slavnostních obřadů, soudí, že např. „provádíme pouhé karikatury průvodů (např. o Květné neděli, na svátek těla a krve Páně...)“ ač máme kolem kostela dost místa, jiní však naopak soudí, že provozujeme příliš teatrální ceremoniály.

Některé připomínky směřují k architektuře a vybavení prostor kostela. Zde se odráží různé estetické citění farníků. Někteří jsou ve svých názorech radikální, mluví o nevkusnosti a potřebě restrukturalizace a dovybavení interiéru kostela (skutečným) sakrálním uměním (zejména prostoru presbytáře a jeho okolí), jiní si naopak pochvalují jednoduchost stavby i vybavení. Obecnou bolestí je pak malé množství míst k sezení, doporučení se však týkají i toho, aby byla větší pozornost věnována takovým věcem, jako možnosti odložení kabátů či opravě háček na zavěšení tašek v lavicích, a též osvětě, aby si farníci nepletli klekátko s rohožkami.

Z hlediska délky bohoslužeb se někteří respondenti (zejména rodiče malých dětí) přimlouvali za neprodlužování mší přehnaně dlouhými ohláškami a „prostoji“ po kázání a přijímání, jiní však naopak pahnou po této době ztišení. Někteří se tak ve svých návrzích přimlouvají za to, aby ve farnosti byly zajištěny „krátké (tiché?) mše“, jiní aby docházelo k prohloubení působení slova a svátostí tím, že jejich obsah budeme hlouběji kontemlovat (v tom spatřují jednu z možností boje s hroící povrchností). Někteří farníci tak navíc touží po soustředěných (převážně tichých) adoracích před vystavenou eucharistií. Existují

však („přetížení“) farníci, kteří kritizují délku přípravy na křest, biřmování, první sváté přijímání... a farníků, kteří naopak litují, že již takové přípravné období absolvovali a postrádají jeho pokračování.

Některé připomínky byly směřovány na prohloubení kázání z hlediska širšího vzhledu do života církve nejen u nás, ale i ve světě. Kázání by měla přestoupit bariery mezi knězem a posluchači a „posunout je dál“, občas kloužou po povrchu a jsou odtržena od reality. Dobře připraveným promluvám by pak měly být přizpůsobeny přímly, a to zejména v tom smyslu, aby se v nich – mimo jiné – více pamatovalo na potřeby celé církve, jak u nás, tak v zahraničí. Kázání, přímly a další texty, které čtou či přednášejí kněží či lektori, by měly být srozumitelné, dobře artikulované, promlouvající by měli více dbát i na správnou polohu mikrofonu.

Někteří farníci kritizují okolnost, že jsou – dle svého názoru – málo informováni o ekonomických otázkách farnosti. Zejména si přejí být seznamováni s finančním plánem farnosti, s příjmy a výdaji za běžný rok a upozorňují, že finanční oddělení církve od státu by nás mělo vést k těmto praktickým úvahám, k našemu zamyšlení nad příspěvky, které bychom měli hodit do kostelní kasičky.

Nabídl jsem pouze ochutnávku z připomínek, které v různé četnosti zazněly v dotazníku a které nejednou odrážejí různé psychické i sociální rozpoložení svých hlasatelů. Celkový souhrn má k dispozici PRF, která nad nimi jistě podumá. A tak na závěr dovolte onu starou pravdu: Kritik je ten, který by to udělal lépe, kdyby to uměl! Pěkné prázdniny a dovolené přeje

Kazimír Večerka

Mimořádný koncert Smyčcového sexteta českých filharmoniků v Salesiánském divadle

Další nádhernou beneficí pro Salesiánské středisko mládeže, na kterou se mohou příznivci klasické hudby těšit, bude koncert v podání našich vynikajících českých umělců – hudebníků České filharmonie. Smyčcové sexteto českých filharmoniků poprvé vystoupí v Salesiánském divadle dne 29. září v 19.00. Vstupenky v hodnotě 200 Kč je možné zakoupit v září na recepci Salesiánského centra. Kontakt: spackova@sdb.cz, tel: 283029311, 732938172, www.strediskokobylyisy.cz.

Výtěžek ze vstupenek a dobrovolných darů bude věnován na rozsáhlou činnost s dětmi a mládeží v Salesiánském středisku mládeže. Ředitel střediska Václav Jiráček vysvětluje, proč se ve středisku konají již tradičně benefiční koncerty: „Provoz v mnoha různých aktivitách, které za rok navštíví až 1200 dětí, není levná záležitost, a každá pomoc ve formě benefice je pro nás velkým darem, jak ze strany účinkujících, tak i ze strany posluchačů, kteří nás zakoupením vstupenek a dobrovolným příspěvkem podporují.“

Josef Špaček, zástupce koncertního mistra violoncell v ČF k tomu dodává: „Nikdo ze sexteta ani na chvíli nezaváhal udělat něco dobrého pro děti.“

Smyčcové sexteto českých filharmoniků vzniklo na půdě České filharmonie v roce 1994 a jeho nástrojová kombinace ve složení 2 houslí, 2 viol a 2 violoncell výrazně obohatila českou komorní hudbu. Sexteto účinkuje nejen v domácím prostředí, ale především je žádáno v zahraničí – v Japonsku, Německu. V jeho čele stojí vynikající český houslista Bohuslav Matoušek, znamenitý sólista a komorní hráč, vítěz Pražského Jara v roce 1972, student světových houslistů – Milsteina, Grumiauxe, Schneiderhana, Snítla aj. V roce 1977 působil jako koncertní mistr a sólista v Tokiu pod taktovkou Zubina Mechty, Leonarda Bernsteina, Mstislava Rostropoviče ad. Dalšími představiteli tohoto ansámblu jsou koncertní mistr, violoncellista František Host a první violista Jaroslav Pondělíček, kteří patří mezi přední umělecké reprezentanty České filharmonie. Komorní soubor doplňují vynikající hudebníci České filharmonie Ota Bartoš – housle, Jan Šimon – viola, Josef Špaček – violoncello.

Na koncertě uslyšíme díla J. Suka, A. Dvořáka, J. Brahmsa ad.

Eva Špačková

Léto ve Vrtuli

Často se lidé ptají, co znamená slovo „nízkoprahový“ a představují si bezbariérový výjezd do budovy.

Daleko od pravdy ale nejsou. Jde skutečně o bezbariérový vstup. V oblasti sociálních služeb se ale tím myslí bezplatná možnost sociální službu využívat. Do klubu Vrtule může přijít opravdu každý ve věku od 13 – 22 let a každý zde může požádat o radu či pomoc.

Nízkoprahový klub Vrtule je již mnoho let nedílnou součástí Salesiánského střediska mládeže v Praze – Kobylisích. Od října 2014 dokonce funguje ve dvou formách – ambulantní a terénní. Ambulantní forma probíhá ve vnitřních prostorách Salesiánského střediska Vrtule, kde se uskutečňuje především sociální služba poskytující profesionální služby přátelským způsobem. Nabízí sociální a sociálněprávní poradenství, zprostředkování informací, pomoc v krizi. Mladí lidé ale mohou v klubu trávit i svůj volný čas, využít fotbálek, popovídat si s pracovníky, sepsat si třeba na počítači svůj životopis nebo společně s pracovníky naplánovat a zrealizovat zajímavé akce. Klub je otevřen každý všední den v odpoledních hodinách, po - čt od 15.00 do 19.00 a v pátek od 13.30 do 18.30 hod.

Oproti ambulantní formě probíhá terénní forma služby přímo na sídlištích. Pracovníci docházejí na místa, kde mladí lidé tráví svůj volný čas (hřiště, zákoutí s lavičkami, parky). Streetworkeri tak poskytují sociální pomoc a poradenské rozhovory přímo na ulici. Tomáš, dlouholetý terénní pracovník, vnímá ulici jako nestabilní sloučeninu a dodává: „K ulici je potřeba se přizpůsobit jako lezec skále. Někdo, kdo má sice řadu zkušeností, ale myšlením již ustrnul, může jen obtížně reagovat na nenadálé situace a proměny.

Streetworker může být překvapován, ale nikdy ne zaskočen.“ Terénní forma se uskutečňuje ve dvou lokalitách (Kobylisy – Ládví, Bohnice) a to 4 x týdně v odpoledních hodinách v časech 15.00 – 19.00 pro věkovou skupinu 13 – 22 let.

Oproti předchozím letním prázdninám, kdy byla služba v Nízkoprahovém klubu omezena, nyní nově reagujeme na potřeby dětí a mladých. V terénní formě jsme upravili a zpravidelnili trasy a tím zefektivnili službu. Terénní forma bude probíhat celé léto beze změn (po - čt 15.00 – 19.00) a klub Vrtule bude otevřen v červenci po - čt 15.00 – 19.00. V srpnu klub otevřeme jen na první týden, jelikož v dalších týdnech budou prostory využity pro příměstské tábory.

Na léto plánujeme spolu s dětmi a mládeží spoustu zajímavých akcí. Hned na začátek prázdnin chystáme „Noc v klubu“, kde nás čeká filmový večer, grilování, hry, noční bojovka a společné přespání v klubu. Dále chystáme výlet do Terezína, procházku do Prokopského údolí s koupáním v lomu, Lasergame/Paintball, dvoudenní výjezd do okolí Velké a Malé Ameriky (lezení, slalování, lanovka, jeskyně, přespání u ohně pod širým nebem). Věříme, že tato atraktivní nabídka dětem a mladým zpestří prázdniny a zároveň si budou moci vyzkoušet nové věci a prožít nevědní zážitky.

A co tato práce s teenagery přináší sociálním pracovníkům? Podle jednoho z nich je to neustálá konfrontace s tím, co to znamená být člověk, a také to, že jsme všichni omylní a občas potřebujeme pomoc. Více o Salesiánském středisku mládeže na www.strediskokobylisy.cz

Lucie Šmejdná

Zápis do kroužků 2015/16

V červenci začaly letní prázdniny a pro nás v Salesiánském středisku mládeže to znamená, že jezdíme s dětmi a mládeží především na tábory. Zároveň ale již chystáme nabídku zájmových kroužků na příští školní rok. Podobně jako v loňském školním roce budou i letos probíhat zápisy elektronickou formou prostřednictvím systému na adrese www.salesianivali.cz/kobylisy

Řádné zápisy do kroužků
Kompletní nabídku kroužků vyvěsíme 1. 9. ve 12.00 hod. Od tohoto data bude přihlašování otevřeno všem zájemcům. Ve dnech 1. 9. – 4. 9. vám budeme k dispozici pro osobní

setkání a k pomoci se zápisy v našem středisku od 14.00 do 18.00 hod.

Lezecké kroužky
Zapisování do lezeckých kroužků provádějí osobně instruktoři lezení. Na začátku září Vám budou k dispozici od 1. do 2. 9. Platby - od září preferujeme platby příspěvků na kroužky na celý rok. V případě nutnosti se na nás můžete obrátit a platbu lze rozdělit. V případě dalších informací pište na e-mailovou adresu: krouzky@sdb.cz nebo volejte na telefon 605 554 284. Přejeme vám krásné prázdniny!

Markéta Hanáková
koordinátorka kroužků

Závěrečná akademie

Ve čtvrtek 11. 6. se od 17.00 konala v Salesiánském divadle závěrečná akademie všech, kteří navštěvují volnočasové aktivity v Salesiánském středisku. Svůj talent před rodiči a kamarády předvedli nejen malí a velcí tanečníci, ale i divadelníci, flétníci, šermíři, judisti a děti z mediálního kroužku, kteří veřejnost nejen pobavili, ale navodili celému večeru příjemnou atmosféru. Představení se neobešlo bez moderátorů, provázejících diváky celým představením. Dle mého názoru se vystoupení nad míru povedlo a už se moc těším, jak se do příštího roku vylepšíme a zdokonalíme.

Anička Jichová (14 let)

Děkuji všem vedoucím, kteří se dětem obětavě věnovali během celého školního roku.

Maki Hanáková

Opravujeme vnitřní lezeckou stěnu

Kromě Salesiánského střediska se v letošním roce dožila 20 let i vnitřní horolezecká stěna. Každodenní provoz mnoha horolezeckých kroužků, které navštěvuje 120 dětí, se samozřejmě také projevil. Stěna prostě dosluhuje. Je velmi opotřeбенý svrchní plášť, který je nutný především kvůli bezpečnosti dětí co nejdříve vyměnit. Stěnu jsme doposud udržovali svépomocí, ale v současné době je již nevyhnutelné ji opravit důkladně, jinak hrozí destrukce některých ploch opláštění. Magistrát hl. města Prahy nám přislíbil pomoci částkou 10.000 Kč. Celková cena opravy je ale vyčíslena na cca

170.000 Kč. Opravu stěny musíme zahájit již v červenci, aby v září 2015 byla připravena a uvedena do pořádku pro malé horolezce. Dary na opravu horolezecké stěny je možné zasílat na účet číslo 27-7436400277/0100. Do poznámky pro příjemce prosím uveďte svůj kontakt a heslo „oprava stěny“. Potvrzení o poskytnutí daru na požádání vystavíme. Velmi děkujeme všem, kteří se nám rozhodnou pomoci jakýmkoliv darem a podpoří opravu horolezecké stěny!

Eva Špačková

Ples Salesiánského střediska mládeže

Srdečně Vás zveme na slavnostní ples ku příležitosti oslav 20letého výročí založení Salesiánského střediska mládeže v Praze - Kobylisích. Ples se bude konat 20. listopadu v 19.30 v KD Ládví.

Můžete se těšit na živou hudbu, tombolu, soutěže, zábavu i nevyzpytatelné půlnoční překvapení. Vstupenky bude možné zakou-

pit v předprodeji od 14. září na recepci Salesiánského centra. Informace každý všední den od 13.00 – 20.00 na tel: 283 029 111. Cena vstupenek 250 /180 Kč (ke stolu/stání). Pokud můžete poskytnout dary do tomboly, kontaktujte Evu Špačkovou spackova@sdb.cz; tel: 732 938 172, 283 029311. Děkujeme.

Eva Špačková

Pastýřský list a hořčičná semínka

Druhou červnovou neděli jsme si během bohoslužby místo výkladu slyšeného Božího slova vyslechli pastýřský list českých a moravských biskupů. Považuji to za nešvar, neboť homilie by neměla být zvlášť v neděli vynechána a list by bylo vhodnější přečíst v rámci ohlášek. Přestože by se třeba někteří lidé rozhodli odejít, jak mi kněz později zdůvodnil zařazení jeho četby místo kázání. Přitom biblická čtení 11. neděle v mezidobí (cyklus B) byla zajímavá. V 1. čtení z proroka Ezechiele jsme slyšeli Hospodinovu moc popsanou obrazem. Hospodin vezme z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, zasadí ji na vysoko vyčnívající hoře a stane se z ní nádherný velký cedr: „Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil“ (Ez 17, 24) Když ponecháme stranou zajímavé a provokativní 2. čtení z 2. listu Korintským (např. „dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána“ 2K 5, 6), tak čtení z evangelia opět připomnělo Boží moc a napětí mezi malým/slabým a velkým/silným, tentokrát připodobněním Božího království k hořčičnému semínku (Mk 4, 26-34). Tolik zajímavých podnětů... Líbil se mi stručný komentář k zamyšlení, který byl k těmto čtením připojen na portálu vira.cz: „Ježíš mluví k zástupům tak, aby „mohly pochopit,“ tedy nepředkládá žádné komplikované učení. Mnohdy si klademe otázku, jak to udělat, aby se Boží království, víra,... rozšířily, aby zavládly v naší rodině, v naší práci. Ježíšova podobenství mluví až neuvěřitelně prostým způsobem. Není třeba žádných zvláštních starostí. Jestliže z víry skutečně žijeme, modlíme se, víru praktikujeme, pak zcela automaticky se naše okolí o víře dovidá. Není třeba složitých strategií, jak dětem víru předat. Pod-

statné je jediné, být autentičtí ve své vlastní víře. Cíl je vždy v rukou Nebeského otce, který dovede k sobě i zdánlivě nesmírně vzdálené.“ Kladl jsem si otázku, zda pastýřský list obsahoval skutečně tak zásadní sdělení, že by mělo dostat přednost před pozorností Božímu slovu? Nebylo by lepší třeba jen pár vět ocitovat a zájemce odkázat na publikovaný text? V listu zaznělo několik dobrých myšlenek, např.: „Na konci školního roku je vhodná příležitost poděkovat Pánu Bohu za děti, které svěřil do naší péče, za učitele, kteří usilují o jejich výchovu, včetně obětavých katechetů a kněží...“ nebo „...duchovní život každého dítěte začíná v rodině modlitbou a způsobem života rodičů. Příklad svým dětem dáváte tím, že kladete důraz na hodnoty, kterými svět opovrhne, nebo je považuje za zbytečné...“. Na druhou stranu mi obě připomínky připadají poněkud banální a samozřejmé. Jsem vděčný nejen za děti a za učitele, ale především za kněze a katechety, a to natolik, že vždy s nadsázkou připomínám, jak jsme my, farníci od Terezičky, v podstatě rozmazleni přístupem kněží a mnoha dalších spolupracovníků, vytvářejících prostředí přívětivé pro děti i jejich rodiče. Syna zaujala především tato zmínka v pastýřském listu: „Pokud nějaké dítě řekne, že je to v kostele nebo na náboženství nebaví, udělejte všechno proto, aby je to bavilo, zajímalo, obohacovalo...“ Pohledl na mě a usmál se. Pochopil to tak, že biskupové v podstatě ospravedlňují jeho pocit, když ho to v kostele leckdy nebaví. I když se podle možností snad docela snažíme, stále je co zlepšovat. Když si například v sobotu večer přečteme nedělní biblická čtení, tak bývá jejich pozornost větší, neboť si připomínají již známý text. Pokud je vhodný text, je možné ho dítěti přiblížit i trochu názorněji. Cestou z kostela jsem synovi

v obchodě ukázal malá hořčičná semínka, o nichž byla řeč v evangeliu. Teprve doma jsme si pak připomněli, že u nás známá hořčice nedorůstá zdaleka takové výšky jako ta zmíněná v biblickém textu (prý se jednalo o „sinapis nigra“, která dorůstá výšky 2-4 metrů). A také, že v našem prostředí se v podobném smyslu, pro vyjádření něčeho nepatrného, užívá spíš odkaz na zrnka máku. Možná mohl být v pastýřském listu zmíněn některý z těchto biblických obrazů. Copak

Kobylišký farník u papeže

Jako historik razím heslo, že se v rámci profese nechci stát svědkem velkých dějinných událostí. Hned vysvětlím. Jde mi o to, že velké historické změny často přinášejí otřesy a zvraty, jež mohou rozvrátit poklidný život společnosti. Byl jsem rád, že jsem mohl svůj názor protentokrát přehodnotit a v pondělí 15. června být svědkem přelomové historické události, alespoň z pohledu našich církevních dějin. Papež František přijal ve své soukromé knihovně v Apoštolském paláci u příležitosti vzpomínky na šestisté výročí upálení M. Jana Husa českou delegaci, kde byli vedle kardinála Vlka i zástupci nekatolických církví, česko-bratrské církve evangelické a církve československé husitské. Symbolickým vyjádřením cesty sblížení různých konfesí pro mě byla přítomnost kněží husitské církve, včetně farářky Hany Tonzarové, v liturgických talárech s červeným husitským kalichem na prsou, kteří se spontánně zdravili s hlavou katolické církve. Synodní senior Joel Ruml předal papeži dar, skleněný reliéf s podobiznou Jana Husa, speciálně zhotovený pro tuto příležitost. A v děkovné řeči na závěr audience pozval Františka k návštěvě České republiky. Dojmy ze setkání je spoustu, ale za všechny bych zmínil jeden. František nám osobně předal výtisk apoštolské exhortace Evangelii

není ta činnost učitelů, katechetů, kněží a hlavně rodičů vskutku jako sázení malých semínek a péče o slabé větvičky? Každopádně díky našim kněžím, katechetům a všem dalším, že to naše děti v kostele a jeho okolí baví, zajímá a obohacuje, což není všude samozřejmostí. A doufejme, že se s Boží pomocí o prázdninách zrekreují jak malá hořčičná semínka, tak slabé i silnější větvičky a také ti, kteří o ně pečují...

Martin Vaňáč

Dar, který papež obdržel při audienci.

Foto: Jaroslav Šebek

gaudium, jež vede jak k hlubšímu prožívání radostné zvěsti a ve světle toho i otevírání se vůči světu a jeho potřebám. Papež velice stál o to, abychom se mohli s jeho programem, obsaženým v této knížce, co nejlépe seznámit. Proto se každého z nás zeptal, v jakém jazyce bude pro něj četba nejlepší. Považoval jsem to za vyjádření Františkova bezprostředního stylu, tak i naléhavosti, s jakou chce, aby se tento text dostal do nejširšího povědomí. Určitě je potřeba podpořit papežovy plány i v jednotlivých farních společenstvích, včetně toho našeho. Proto je podle mého názoru nutné tento dokument důkladněji studovat a také vzájemně diskutovat. Může to být třeba příležitostí do příštího školního roku:-).

Jaroslav Šebek

Zápis z jednání pastorační rady farnosti dne 7. 6.

Pastorační rada naší farnosti se v neděli 7. června večer sešla naposledy před nadcházejícími prázdninami. Byla to také příležitost rozloučit se se Zdenkou Švédovou a moc jí poděkovat za všechnu práci v pastorační radě. Zdenka z PRF odchází vzhledem k tomu, že po několika letech předává funkci ředitelky místní komunity FMA Heleně Křenkové. Příště se tedy setkáme v mírně pozměněné sestavě. Zdenka ovšem v Kobylisích i nadále zůstává, takže to loučení zase tak smutné nebylo a všichni se s ní budeme v naší farnosti setkávat i nadále.

1. Zápis zasedání PRF

Tento bod byl pokračováním diskuse o zápisech, která se rozvinula již na minulém zasedání. Podrobné zápisy z našich zasedání jsou důležité pro práci PRF a ve formě výtažků se objevují i v Kobylístku, kde jsou hlavním informačním zdrojem farníků o práci Pastorační rady. Rada se sjednotila na tom, že ve vytváření zápisů se budou jednotliví členové od následujícího zasedání střídát.

2. Reflexe pastoračního plánu věnovaného Církvi

Vzhledem k tomu, že pomalu končí pastorační rok věnovaný Církvi, (pod zorným úhlem koncilní konstituce *Lumen gentium*), rozvinula se na PRF diskuse o tom, jak farnost tento rok prožívala, co se povedlo a co ne. Pozitivně byly zmíněny např. některé proběhlé přednášky, návštěva biskupa Václava Malého, snaha rozšířit ve farnosti pravidelnou modlitbu Anděl Páně atd. Pastorační plán jako celek ale zřejmě zasahuje stále jen poměrně malou část farníků.

3. Pastorační plán 2015-2016, *Gaudium et spes*

Nakonec se Pastorační rada věnovala práci na pastoračním plánu, který bude zahájen letos na podzim a bude věnován křesťanům v dnešním světě (podle koncilní konstituce *Gaudium et spes*). Přípravná skupinka představila pracovní verzi plánu, do kterého již byly zapracovány připomínky písemně došlé od ostatních členů PRF. Během diskuse zazněly další návrhy a nápady, především ohledně způsobu, kterým budou hlavní myšlenky plánu představovány farnosti. Nakonec vznikla shoda v tom, že přípravná skupinka se ještě jednou sejde, spolu s případnými dalšími zájemci z řad PRF, a pokusí se všechny poznámky a připomínky zapracovat a vzájemně sladit. Nový pastorační plán bude farnosti představen v zářijovém Kobylístku. Příští setkání PRF se uskuteční 13. 9.

Zapsal Jiří Pavlíček

Boží stezky

Přátelé. Rád bych se s vámi podělil o několik zlomků z mé cesty za Pánem Ježíšem. Cestu, která začala mým narozením a znovu začala znovuzrozením letos na Bílou sobotu.

Vyrůstal jsem v normální rodině. Až na to, že jsem neměl otce, sourozence, ani skoro žádné příbuzné. Nebylo moc peněz. Skoro žádné. Co jsem měl, byla skvělá máma, což jsem ale často, především ve věku kolem puberty, neviděl. Neměla to se mnou lehké.

Nebyli jsme věřící. Byl jsem však vždy vychováván ve víře v dobro, a že je za něj potřeba bojovat. Že svoboda je základní lidská hodnota. Že na majetku život nestojí. V principech, podle kterých se nyní snažím žít. Vnímám tedy, že Pán připravoval mou cestu dlouho před tím, než jsem se rozhodl ho do svého života přijmout.

Velké problémy se mnou nastaly kolem puberty. Doma jsem ignoroval jediného člověka, který se o mě v životě staral, miloval mě a který část toho svého obětoval za můj. Když jsem nebyl doma, o což jsem se snažil v maximální míře, náplní mého času byly řeči o ničem, zevlování po parcích a navštěvování různých party. K tomu vše, co se s tím pojí – bezduché zabíjení času, alkohol, drogy. Sexuální zážitky. Zpětně vidím, jak hluboko se člověk může propadnout. Jak lehké je, aby mladý člověk, bez vzoru, který by následoval, bez prostředí, které by ho podrželo, jak velmi lehké je jít cestou Zla. Čekáte, že přišel Ježíš a vysvobodil mě? Ještě jsem nebyl připraven.

Po mém odstěhování z domova, před nímž jsem stihl jen tak tak udělat maturitu, se to ještě zhoršilo. Mně to však připadalo jako nejlepší část života. Konečně mě ta matka

přestala prudit svými zastaralými názory! Krátce nato se ke mně přistěhovala tehdejší přítelkyně. Už to snad ani nemohlo být lepší. Konečně jsem byl svobodný!

Opak byl pravdou, což jsem měl ale zjistit až o několik let později. Nyní je mi 18 a jsem sám svým vlastním bohem. Tak to pár let pokračuje. Zpětně jasně vidím, že ta spirála se stále zužovala, že mi nestačilo to, co dřív, a chtěl jsem víc. Víc toho špatného, co není od Boha. Dnes mi přijde, že ten Zlý takhle funguje. Chce víc našeho času a našich sil. Bůh naproti tomu chce jediné – abychom se otevřeli jeho lásce. O té jsem však tehdy nic nevěděl. Náboženství pro mě byl způsob vymývání hlav a církev banda zlodějů a inkvizitorů.

Bylo mi 22 let a přišla další rána, kterou jsem v té době opět považoval za naprostou bombu. Dostal jsem nabídku práce (říkali tomu podnikání) jako finanční poradce. Už na cestě ze schůzky jsem se viděl jako milionář. Vždyť finance řeší přece každý! Tak začalo šestileté období plné toho, co jsem žil do té doby, jen s mnohem větším egem. Brzy se dostavily první úspěchy – vedl jsem mnoho školení, řídil tým, byl „vytleskáván“ na akcích za své dobré výsledky, jezdil na firmou placené luxusní dovolené. Finančně jsem na tom nebyl nejlépe, vlastně hůře než dřív. V systému multilevelu snadno uvěříte, že „už brzy“

budete milionáři. Všem okolo jsem to vyprávěl. Málokdo měl odvahu a chuť mi ukazovat realitu. Přišly obrovské propady nálad střídané s chvílemi „nahajpovaného“ myšlení, kdy jsem věřil, že dokážu prostě všechno. Co myslíte, že jsem dělal, abych z toho utekl a našel chvíli klidu? Modlitba to nebyla.

V tuhle chvíli přichází Pán Ježíš a podává mi ruku. Lukáš Legner, kterému tímto děkuju, že i přes to, jaký jsem byl egoista a pohan, vyslyšel Pánův šepot a dal mi příležitost dělat pomocného vedoucího na chaloupce. Také jsem začal dobrovolničit pro sdružení Hestia na programu 5P. Při práci s dětmi (kterou jsem již dříve dělal jako vedoucí na klasičtém táboře) se cítím výborně, funguje to a nikdo mi za to nemusí tleskat. Stále si však jedu svoje „podnikání“ v multilevelu a těším se na miliony. Můj postoj k církvi a náboženství se mění z čistě nenávisti na lhostejnost. Přece jen asi ti salesiáni nejsou tak špatní. „Ať si každý věří, čemu chce, ale já žiju dobře i bez nějakých obřadů,“ říkal jsem si.

Věřím, že to bylo vedení shora, které mi ukázalo, že existuje tzv. „osobnostní rozvoj“. Začal jsem nakupovat knihy, navštěvovat přednášky, platit si kouče. Mnoho bylo užitečného, avšak mnoho byly nesmysly, často s příměsí ezoteriky. Jedno však nastalo; uvědomil jsem si, že je možné jít „někam dál“ a hledat „něco víc“. Půda byla připravena.

V mých osmadvaceti letech, ve chvíli, kdy jsem byl ve vojenském bunkru, tedy úplně v podzemí, ozval se v mojí hlavě hlas pocházející úplně shora: „Tak co kdyby ses už nechal pokřtít?“ Bůh je mi svědkem, že tahle slova nikdy nezapomenu. Já? Jak jako? Co to je za blbost? Já přece obřady nepotřebuju.

A jak mi během vteřiny tyto námitky proběhly hlavou, v tu stejnou chvíli se celý můj postoj změnil. Ještě minutu předtím bych člověka, který se se mnou chce bavit o víře, poslal

do háje. Během jedné vteřiny, jedné otázky, to však najednou VŠECHNO dalo smysl – zážitky, lidé, pocity, celá minulost, současnost i moje budoucnost – vše dalo smysl v jediné myšlence. Bylo ujednáno.

Zpětně vidím, že si mě Pán připravoval dlouho. Od dětství skrz moji maminku, která zaslala ta semínka dobra, přes mnoho lidí, které jsem kdy potkal, a i přes to špatné, skrz bolest a prázdnotu. Věřím, že to vše mělo význam. Zároveň ale bylo potřeba mě přímo vyzvat. Ve správný čas.

A tak začala moje dvouletá cesta ke křtu a bylo na ní mnoho zvratů a zajímavostí, to by ale bylo na dlouho :-)

Děkuji všem, kdo jste mi pomohli a stále pomáháte na těch Božích stezkách. Mojí mámě, všem salesiánům, zvláště Jožkovi a Vaškovi, manželům Kuchařovým, rodině Legnerů, všem skvělým lidem z Kobyliš, pracovníkům a farníkům. Díky mým kamarádům, ať jsou věřící, nebo ne. Díky všem dětem, protože oni jsou nejbližší k Bohu. Díky vám všem za vaši podporu a lásku. Za trpělivost. Prosím, zachovejte mi přízeň, budu vás potřebovat i nadále. A především děkuji Tobě, můj Pane. Za to, že s klidem sleduješ moje chabé pokusy jít za Tebou. Za to, že i poté, co jsi mě křestem obmyl ze všech hříchů a já zase zakopnul, nebo Ti sprostě naplival do tváře, Tys mě zase klečícího v slzách sebral a postavil na nohy. Za to, že Tvá láska, která je tak Božská, že ji nemůžeme pochopit, nás stále naplňuje.

*Navždy Tvůj
Petr Jan Dominik Klasna*

PS: Všichni další, kdo by chtěli nastoupit dobrodružnou cestu katechumenátu a připravovat se na křest, se mohou hlásit osobně u faráře P. Josefa Brtníka. (pozn. redakce)

Přes průsery ke hvězdám!

Děkuji Bohu a Lence Vaculové za možnost osobního setkání s paní Jiřinou Prekopovou, která mi ochotně zešíroka zodpověděla všechny dotazy. Před první návštěvou u ní jsem měla velkou trému, chovám k její osobě velkou úctu. Tréma ze mě spadla hned ve dveřích jejího nového bytu v Rezidenci RoSa, kde mě přivítala s bezprostředností sobě vlastní. V rozhovoru si můžete přečíst velmi stručnou verzi jejího dvoudenního povídání na témata vztahů v rodině, neklidných dětí a degenerace mužů.

Jak jste se dostala do Kobyliš a k Terezičce?

Oklikami :-). Když jsem si uvědomila, že jsem ve věku babičky, vlastně prababičky, byt jsem bezdětná, řekla jsem si, že se budu muset nějak zaopatřit. Naše společnost, která

je sice zdánlivě blahobytná, je velmi chudá na vztahy. Rodiny se rozpadají, až atomizují na stále menší celky, takže rodina jsou leckdy jen dva, nebo člověk sám. Bylo mi jasné, že nemůžu očekávat, že se o mě někdo bude starat. Začala jsem hledat nějaký

spolek, kde bych mohla žít, do kterého bych se mohla integrovat a při zdravém rozumu ještě nějak sloužit, tvořit vztahy. Dopřát si nějakou kulturu, poslechnout si přednášku. Hledala jsem místo tady v České republice, ale i na Slovensku. V mém hledání velmi zapůsobil nebeský management, Otec, Duch svatý. V roce 2012 jsem byla tady v Praze u příležitosti vydání jedné z mých knížek v nakladatelství Portál a v novinách jsem našla inzerát o Rezidenci RoSa v Kobylisích. Nechala jsem se zavést do kanceláře tehdy ve Voršilské ulici. Ve dvoře stála socha anděla a v kanceláři Anička Ježkova, manažerka residence, se srdcem na dlani. Srdcem jsem cítila, že tady jsem na správném místě, že tady jsem doma. Jedním ze zakladatelů RoSy je Angličan, pan Atkins, který tam zrovna byl také přítomen. Jeho otec vyškolil parashutisty Gabčíka a další a v podstatě je poslal na jistou smrt v pokusu o atentát na protektora Heydricha, který přinesl mnoho obětí. Pan Atkins chtěl na památku svého tatínka, aby potomci těchto obětí v Čechách měli pěkný život.

To je ovšem úžasná souhra srdce a vedení Ducha svatého. Podobné scénáře jsou pro rozum nepředstavitelné. Poslechl rozum Vaše srdce hned?

Ano. Mezi setkáním v kanceláři a vlastním stěhováním jsem ještě hodně cestovala po celém světě s cyklem svých přednášek. Tyto moje cesty skončily ve Vladivostoku, kde mě postihla mrtvice. Nezbylo mi nic jiného, než se v tu chvíli plně odevzdat Bohu, Nejvyššímu šéfovi, ať se se mnou děje cokoli. Byla jsem naprosto bezmocná, nemohla jsem mluvit, neovládala jsem své tělo. Dostala jsem se tam na velice dobrou kliniku, což samo o sobě byl zázrak, a během prvního dne se mi zjevil Hospodin. Seděl vedle mě, nic mezi námi nestálo, nedotýkal se mě. Asi tak čtyřicátník s milým

a přátelským úsměvem a mluvil ke mně. Říkal, že nemusím mít strach, což jsem ani neměla, že mám odpočívat. Že můj úkol, moje přednášky, knihy a podobně už nesou svoje ovoce. Mám následovníky jak v České republice, tak v Evropě, ale i v Jižní Americe, kteří budou v mé práci pokračovat. Mrtvici jim vlastně otevřel dveře. Mým životním krédem je: „Přes průsery ke hvězdám“. Říká se to i mírněji: „Přes překážky ke hvězdám“. Všechno, co v životě prožíváme, jakékoli trápení, má svůj smysl. Náš Otec v Nebi nás těmi trápeními posouvá blíž k sobě. My si vždýcky říkáme, proč se mi zase něco děje, ale měli bychom mít důvěru v Boha Otce. On ví, co dělá. Tato událost mě ujistila v tom, že se mám do Kobylis a do Residence RoSa natrvalo přesunout.

Vaší profesí je dětská psychologie. Proč jste se rozhodla pro ni?

Celý život jsem řešila, proč je moje starší sestra krásnější, obdivovanější a vůbec úspěšnější než já. To pátrání se mi vlastně stalo profesí, u dětské psychologie jsem zůstala. O svém vztahu k sestře jsem dokonce napsala knížku, Prvorozené dítě.

V poslední době jsou častými diagnózami u dětí poruchy autistického spektra, ADHD nebo ADD. Nepamatuji se, že bych o takové diagnóze slyšela před lety, kdy jsem sama chodila do školy, že by ji měl někdo ze spolužáků. Je opravdu takový nárůst dětí s těmito diagnózami?

Musíme se podívat na to, kde se ten zvýšený výskyt objevuje. Jde zejména o Západní Evropu. Naše anglosaská populace je více formována přes levou hemisféru mozku, která je více logická, systematická. Také je více posílena u mužů, bez ohledu na národnost. Naopak pravá hemisféra je více emocionální a tu právě mají posílenou především

ženy, už od Adama. Nebýt Evy, Adam by ze stromu poznání neokusil, protože Hospodin řekl: „Všechno můžeš, jen ze stromu poznání ne.“ Adam by to dodržel. Ale Eva prosadila svoji zvědavost, i svoji schopnost muže oblouznit. Proto jsou chlapi náchylnější k autismu. Děti s těmito poruchami potřebují maminku, která se do nich vcítí. Autistické dítě se na mamince například zaměří raději na medailonek na krku, než na její oči. Medailonek je stále stejný, maminka se někdy dívá, někdy ne, pokaždé se dívá jinak. A to je ten logický mužský mozek. Zaměřují se na to, co je očekávatelné a předvídatelné. Proto tyto děti inklinují k počítačům nebo tabletům. Od těch lze očekávat, jak budou reagovat.

A děti s ADHD (porucha pozornosti s hyperaktivitou) nebo ADD (poruchou pozornosti)?

Hyperaktivita je vlastně neklid, který je i u dospělého člověka běžný, třeba v důsledku nějaké krize. Poruchou se neklid stává, když dosáhne patologického stupně. Děti s ADHD se hází všichni do jednoho pytle. Neznám přesné statistiky jak se taková porucha vyvine, ale ze zkušenosti víme, že tyto děti mívají často neklidné maminky, které samy mívají úzkosti, ke kterým se může připojit genetická dispozice. Zpravidla ale matka svým neklidem infikuje vlastní dítě. Také jsou děti, které se předčasně narodily, možná i pro neklid a úzkost matky. Díky vyspělé medicíně dnes přežijí i velmi předčasně narozené děti. Jakákoli izolace dítěte od matky do tří let věku dítěte ale může být osudová pro budoucí vývoj dítěte. Je do nebe volající, že manželé neřeší problémy a konflikty mezi sebou. Zpravidla se rozvedou, aniž jeden druhému řeknou, co jim vadí nebo schází. Dítě je potom vehnáno do džungle takového manželství a také to u něho může vyvolat ADHD. Neklidné děti se potřebují

učit cílené pozornosti a rytmu. Děti dnes vlastně nemají co dělat. Každý člen rodiny má počítač nebo tablet a dítě je ponecháno samo sobě. Děti ale potřebují cílevědomou činnost, opakující se, která jim dává jistotu.

Jste propagátorkou terapie pevného objetí. V čem je podstata této terapie? Pro koho je vhodná?

Terapie pevného objetí je vhodná pro všechny konflikty v rámci rodiny (všechny emoce mezi manžely, vztek, žárlivost a podobně), které nelze zpracovat jinak než fyzickým kontaktem. Manželé se mohou konfrontovat i bez toho objetí. Ale zkušenost je taková, že je-li bolest hodně velká, mají potřebu alespoň se držet za ruku, nebo si položit hlavu na rameno. Jde o to, aby emoce kultivovaným způsobem vypěnily a vyplavily se. Je důležité mluvit během konfrontace v první osobě. Řekněme, že manželka má vztek, protože tchýně má první místo u jejího manžela. Manželka nemůže říct: „Ty máš matku na prvním místě“. Ale: „Já jsem utlačena, mně vadí, že dáváš přednost svojí matce. Nedáváš mi první místo, je mi z toho smutno, cítím se pokořená. Připadám si jako služka.“ V první osobě musí mluvit oba, v první osobě se projeví hluboká pravda. Pevným objetím si dáváme naši bolest najevo. Tělesné objetí je jen formou, jak si říct pravdu.

Je podstatná svobodná vůle obou zúčastněných, zejména pokud je jedním z nich dítě?

Ano, ale záleží na tom, o jaký vztah jde. Předškolní dítě se neumí konfrontovat, není na to moudré, ale když se to naučí, může to zvládat. Nemusí nutně dojít k pevnému objetí. Podstatné je, aby všechny emoce byly vyřčeny, jinak z nich vznikají frustrace. Zejména muži neradi projevují cit. Například když pár ztratí dítě, což je hrozná rána, muži chtějí, aby žena neplakala. Ale žena naopak

potřebuje podržet, aby se mohla vyplatkat. Dříve tuto roli zastupovaly plačky. Byly tradicí ve všech národech. Je to velmi dobrá psychohygienu. Ovšem v naší společnosti se od bolesti odvádí pozornost, intelektuálně. Říká se, že to čas zhojí. Naopak, z nevyplavených emocí vznikají traumata, která se táhnou po generaci. Než se snoubenci vezmou, je potřeba, aby se smířili s vlastními rodiči. Po usmíření a odpuštění se oba pokloní před svými rodiči, nechají si dát požehnání. Teprve potom spolu jdou k oltáři. To je evangelium. Není to nic nového, dělaly to už prapůvodní národy, ještě před křesťanstvím. My jsme se téhle tradici odcizili. Metoda pevného objetí je jen kulískou pro obnovení těchto dávných, ale zapomenutých tradic.

Kdybych jako rodič chtěla tuto terapii vyzkoušet, potřebuji k tomu vedení odborníka nebo to zvládnou sama?

Takovou otázku by mi ani v Africe ani v Jižní Americe nepoložili. Tam se žije ještě instinktivně a podle tradic. V technokratickém světě jsme se tomu všemu odcizili. Pokud ovšem člověk nevěří vlastní intuici a vlastním tradicím, potom doporučuji vedení odborníka. Já se svými následovníky tuto metodu vyučujeme, školíme v ní tři roky. Částečně je to metoda psychoterapeutická, ale i teologická.

Ve svých knihách se často zmiňujete o rodinných konstelacích. Co jsou rodinné konstelace?

Systemické uspořádání v rodinách, které předchází konfliktům a problémům. Každý v systému rodiny musí mít své místo, které mu náleží. Na prvním místě mají mít manželé úzký vztah, díky kterému získá dítě pevnější vazbu na oba rodiče a může se ve svém vývoji v pravý čas od rodičů zase odpoutat. Patříčné pořadí musí být udržováno i mezi sourozenci. Posloupnost, jak se sourozenci

rodili, by měla být zachována bez ohledu na pohlaví. Když třeba jedno z dětí v rodině zemře, jeho místo musí být stále pomyslně zachováno. Dítě, které se narodí po něm, by nemělo nastoupit na místo zemřelého dítěte. Všechny mezery v rodinných konstelacích je třeba odhalit. Jinak ti, kteří jsou další v pořadí, mají nevědomou potřebu tyto mezery zaplňovat.

Dnes je řada rodin neúplných a netradičních. Roste v souvislosti s tím potřeba rodinných terapií?

Určitě. Nápomocným terapeutickým prvkem jsou právě rodinné konstelace. Děti i rodiče se pomocí rodinných konstelací učí systemickému řádu, aby se každý člen v rodině cítil milován a láska v rodinách proudila. Dítě v rozvedené rodině musí dobře vědět, kdo je jeho matka a otec, i když jeho rodiče spolu už nežijí a dítě vyrůstá například jen s matkou. Není problémem dítěte, že se jeho rodiče rozvedli. Jeho otec mu dal život, ale dál už má svůj osud. Měli bychom děti vychovávat, aby měly úctu ke svým předkům, aby v naší minulosti nebyly žádné černé díry. Maminka by měla respektovat osud svého bývalého manžela, který odešel. Je potřeba, aby táta za dítětem docházel, protože to ho potřebuje. A nový partner maminky nenahrazuje tatínka, jen ho v úctě zastupuje. A k homosexuálním párům - to je chaos. Když dvě lesby například kupují spermie, to je přímo perverzní, až apokalypsa. Pro dítě jsou dva otcové nebo dvě matky iritující. Homosexuální rodiny jsou výsledkem pýchy technokratické společnosti. Dojem, že můžeme věci uspořádat lépe než Bůh.

V rozhovoru pro iDNES.cz jste mluvila o degeneraci mužů. Jak jste to myslela?

Muž v časech, kdy já jsem byla ještě malá, měl roli živitele rodiny a žena byla u sporáku. Role byly uspořádané v neprospěch žen.

Mzdy jsou dodnes mezi muži a ženami nevyrovnané. Dokud jsou manželé bezdětní, je to pro muže ještě dobré. Mateřský instinkt je ale daleko silnější než manželská láska. Žena je po narození dítěte v symbiotickém souznění s dítětem. Kdežto muž začíná být podřadný. Žena se vyznamenala, porodila, kojí, pečuje o dítě. Muž z toho může být nervózní a žena zase podrážděná. Uvedu případ. Přišli ke mně manželé s asi 4letým chlapcem, kterým se manželství již rozpadlo. Přesto otec ještě přišel podpořit svého syna. Žádné pevné objetí nepadalo v úvahu, když už byli rozvedeni. Ale jako dobří přátelé se proti sobě posadili, aby každý z nich mohl říct, co se stalo. Ten chlapeček u toho také seděl a poslouchal. V době kdy se seznámili, byl tatínek bez zaměstnání, architekt. Maminka měla zvěrolékařskou praxi a potřebovala vystavět stáje pro zvířata. Tatínek to pro ni udělal, vzal to jako práci. Ona ho ale v práci kontrolovala a on ji necítil jako manželku, ale jako šéfovou. Musel odejít. Maminka se ale divila, že jí to nikdy neřekl. Tatínek ale předpokládal, že ona to pochopí a že to vidí. Škoda, že ti dva si to neřekli, z hrdosti, ve jménu rozčarování. Tatínek zmlkl a odešel z manželství. Mamince vstoupily slzy do očí a vypovídala, že ona nebyla žádný silák, že tatínka potřebovala, ale on byl pryč, nebyl doma. Byla ale organizačně silná, najala si paní na hlídání, ale byla by bývala raději, kdyby jí pomáhal tatínek. To se zase divil tatínek, že to také nevěděl, proč mu to neřekla. Je strašné, že manželé si z hrdosti neřeknou, co jim vadí a hned

jdou od sebe. Doufala jsem, že když byli ubytováni oba ve stejném penzionu, že by se mohli dát dohromady. Ale oni ne. Až několik měsíců poté mi napsali, že se opravdu znovu vzali. Potřebovali tu konfrontaci reflektovat.

Můžeme tedy za degeneraci mužů mymatky a manželky.

Manžela dokáže získat síla empatie a vnitřní, ženská síla. V ženě musí být ženskost, potom se to opravdu podaří. Prvorozené dcery takové ale často nebývají, ty bývají spíš jako muži. Druhozené, ty už mají před sebou sourozence a přitom mají tuhle ženskou sílu, aby si všechny před sebou získaly. Muži pod ženou „bossem“ degenerují, jsou podřízeni, poslouchají, ale ve výsledku utečou, protože to nemůžou vydržet. Je potřeba empatie. Ženy ji ale paradoxně často vnímají jako manipulaci.

Máte „lék“ na všechny shora popsané „bolesti“?

Lásku.

Jak se Vám líbí v Kobylisích a u Terezičky?

Výborně. Jsem zamilovaná do svého bytu a terasy, do rezidence. Vychází tady časopis Rosení, kde je vždycky rozhovor s někým tady z rezidence a přehled aktivit, které se tu budou konat. Ve farnosti se mi také moc líbí, jsem tady doma.

Děkuji za rozhovor.

Olga Lisáková

PhDr. Jiřina Prekopová se narodila roku 1929 v Prostějově jako mladší ze dvou sester. Psychologii vystudovala v Olomouci, v roce 1970 opustila Česko a dostala se do západního Německa. Napsala řadu odborných článků a knih, z nichž některé jsou přeloženy do 17 jazyků a staly se bestsellery. Myšlenku pevného objetí rozšiřuje po celém světě formou přednášek, seminářů a kursů. V roce 2015 se natrvalo vrátila zpět do České republiky. (zdroj: <http://www.prekopova-pevneobjeti.cz>)

Otestuj své vědomosti

Opět přinášíme pár kvízových otázek, na kterých si můžete ověřit vaše vlastní znalosti, tentokrát malý koktejl z různých bohovědných oborů.

1) Který apoštol byl nazýván Boanerges neboli syn hromu?

- a) Jidáš Iškariotský
- b) Bartoloměj
- c) Jakub starší

2) Před přijímáním říkáme: „Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel...“ Kdo takto hovořil ke Kristu?

- a) Setník, který se snažil uzdravit ochrnutého sluhu
- b) Vrchní celník Zacheus, kterého Kristus požádal o přenocování v jeho domě
- c) Celník v chrámu, který stál v zádu u dveří a také říkal: Bože, slituj se nademnou hříšným

3) Která náboženská skupina Židů nevěřila ve vzkříšení z mrtvých? Byli to:

- a) Farizeové
- b) Saduceové
- c) Esejci

4) „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ“ uslyšel pozdější sv. Pavel, při svém obrácení. A také se tam říká, že „padl na zem“. Víte, z čeho spadl?

- a) Spadl z koně
- b) Spadl z velblouda
- c) Šel pěšky - upadl

5) Encyklika, jakožto papežský okružní list, má pro věřící jaký stupeň závaznosti?

- a) učení obsažené v encyklice se těší výsady papežské neomylnosti a pro věřící je absolutně závazné, neboť je na stejné úrovni jako dogmatické prohlášení; jeho popírání je tedy bludem.
- b) obsah encyklik je projevem autentického učitelského úřadu církve, který má pro víru a život věřícího velký význam;

znam; nejedná se však o neomylnou nauku, kritický postoj k dobovým podmíněným skutečnostem encykliky je možný, někdy dokonce žádoucí.

- c) text encykliky je určen pouze biskupům a pro věřící nemá žádný význam. Jedná se zejména o administrativní pokyny při správě církevních úřadů

6) Co to je purin?

- a) heterocyklická sloučenina obsažená v nukleových kyselinách
- b) radostný židovský svátek, popsáný v knize Ester
- c) člověk přísných mravních zásad, někdy jen vnějškově dodržovaných

7) Věřit horoskopům, astrologii či hádání z ruky:

- a) nemá nic společného s vírou, ale člověku to může pomoci.
- b) je jeden ze způsobů víry v Prozřetelnost a všemohoucnost Boží
- c) je v příkrém rozporu s úctou vůči Bohu; odporuje víře.

8) Mistr Jan Hus, od jehož mučednické smrti letos uplyne 600 let, zastával funkci:

- a) generální vikáře pražského arcibiskupa
- b) rektora Univerzity Karlovy
- c) zvláštního papežského legáta pro země Koruny české a moravské

1c, 2a, 3b, 4c, 5b, 6a, 7c, 8b
:řešení: Katolická zbrojnice

Připravil Kazimír Večerka

Víte, děti, kdy začíná léto?

No přeci (tajenka)

Spoj k sobě názvy pohádek nebo filmů a písmena pak doplň do tabulky a musíš ještě doplnit správně háčky a čárky

1.	Medvídek	R	Rumcajs
2.	Harry	P	Z Karibiku
3.	Sněhurka	D	Pů
4.	Křemílek	H	V botách
5.	Bob	E	Shaun
6.	Ovečka	A	a Sedm trpaslíků
7.	Kocour	O	Amálka
8.	Víla	I	Krkavců
9.	Piráti	N	a Zvíře
10.	Loupežník	T	a Bobek
11.	Krása	V	Potter
12.	Sedmero	C	a Vochomůrka

1 2 3 4 3 5 6 7 8 9 10 2 11 12 7 8 4 6 10 2 11 3

Přejeme všem krásné prázdniny
Stránku dětem připravila Radka Fedačková a Alžběta Malcová.

BOHOSLUŽBY A SMÍŘENÍ

Pravidelné bohoslužby

neděle	7.30, 9.00, 10.30, 18.30	eucharistická bohoslužba
po - so	6.15	ranní chvály
	6.30, 18.30	eucharistická bohoslužba

Pravidelná možnost ke svátosti smíření je denně půl hodiny před večerní bohoslužbou.

Vydává farnost sv. Terezie od Dítěte Ježíše, Kobyliště náměstí 1, 182 00 Praha 8, farnost.kobylisy@sdb.cz
Redakční rada: P. J. Brtník SDB, J. Mrázek, M. Muchová, P. Remeš, T. Vyhnaněk
Redakce: F. Reichel, T. Redlich, B. Mimra
DTP: Boo & Vít Kostečka
Tisk: TLAMA design
Příští číslo vyjde, dá-li Bůh, 13. září 2015
Uzávěrka bude v neděli 6. září 2015

Příspěvky posílejte na farnost.kobylisy@sdb.cz nebo do sakristie. Za obsah článku odpovídá autor, příspěvky nejsou stylisticky upravovány. Názory autorů nemusí být shodné s názory redakce.
Výše: 28. června 2015, náklad: 750 výtisků
Výrobní cena jednoho kusu cca 10,- Kč

tel.: 283 029 141
www.terezicka.cz

červenec

30.6.- 3.7.	út-pá		Výjezd komunity SDB do Zdic - hodnocení, plánování
3.	pá	17.00	Výstav Krista svátostného, příležitost ke svátosti smíření
		19.20	Úvedení do duchovní četby Písma následující neděle, kostel
4.	so	11.00	Svatba Matouš Zemek, Markéta Radová
6.-11.	po-so		Chaloupka děvčat ve Zdicích, Lenka Vaculová FMA
9.	čt	15.00	Bohoslužba v DD Mirovická
19.-25.	ne-so		Chaloupka kluků ve Zdicích, P. Martin Hobza
22.	st	16.00	Bohoslužba v DD Ďáblice
25.7.-1.8.	so-so		Chaloupka ministrantů v Budislavi, P. Ladislav Bandřouch

srpen

2.-7.	ne-pá		Dovolená rodin farnosti I., P. Josef Brtník
2.-9.	ne-ne		Cyklopořadí maxistrantů na Velehrad, P. Josef Vracovský
7.-9.	pá-ne		Slavnosti 200 let od narození Dona Boska na Velehradě
7.	pá	17.00	Výstav Krista svátostného, příležitost ke svátosti smíření
8.	so	11.00	Hlavní bohoslužba oslav Dona Boska na Velehradě
9.-15.	ne-so		Dovolená rodin farnosti II., Zálší, P. Josef Brtník
13.	čt	15.00	Bohoslužba v DD Mirovická
25.-28.	út-pá		Setkání SaSM ve Zdicích, P. Václav Jiráček
26.	st	16.00	Bohoslužba v DD Ďáblice
27.	čt	15.00	Bohoslužba v DD Mirovická

září

2.	st	16.00	Svátost smíření pro děti
		17.00	První bohoslužba pro děti, žehnání aktovek a školních potřeb
3.	čt	19.00	Modlitby za povolání ke kněžství a zasvěcenému životu, adorace
		19.30-24.00	Adorace v kostele
4.	pá	17.00	Výstav Krista svátostného, příležitost ke svátosti smíření
		19.20	Úvedení do duchovní četby Písma následující neděle, kostel
6.	ne	10.30	Křty dětí
10.	čt	19.00	Modlitby za povolání k manželství a rodinnému životu, adorace
13.	ne	19.25	Setkání pastorační rady farnosti, Jeruzalém
14.	po		Začíná výuka náboženství ve školách i farních prostorách
16.	st	19.15	Zahájení kurzu Zacheus, farní sál nebo kostel (pro přihlášené)
24.	čt	19.00	Úvodní večer kurzu Alfa pro dospělé, farní sál (pro přihlášené)

*Redakce Kobylítku přeje všem farníkům krásné léto,
nádherné prázdniny a klidnou dovolenou.*

